

உ
சிவமயம்.
திருச்சிற்றம்பலம்.

வடவேதாரணியமென்னும்
திருவேற்காட்டுப்புராணம்.
(கத்தியருபம்.)

மதுரைத் தமிழ்ச்சங்கத்து வித்துவான்
சித்தாந்தசாரபம்—அஷ்டாவதானம்
புவை-கலியாணசுந்தரமுதலியார்
இயற்றியது
ஷெஸ், ஊத்தில் சித்திராபெளர்ணியில் சப்தஸ்தல கவா
மிகள் சந்திப்புத் திருநாள் உற்சவம்செய்யும்
சபையார் அச்சிட்ட பிரதிக்கிணங்க,

அணவை - கந்தசாமி முதலியாரால்

கீட்டினர் அச்சுக்கூடத்திற்

பதிப்பிக்கப்பட்டது.

இரண்டாம்பதிப்பு

2000-பிரதி.

1903

மகாமகோபாத்தியாய
டாக்டர். உ. வே. சாமிநாதையர்
நூல் கிளையம்,
சென்னை - 600090

உ

சுவமயம்.

ச நுக்கவட்டவணை.

மெய்ப்பொருள்வினாச்சுருக்கம்.
சனற்குமாச்சுருக்கம்.
வேதவனச்சுருக்கம்.
இந்திரச்சுருக்கம்.
காங்கேயச்சுருக்கம்.
பாரதச்சுருக்கம்.
திருவாழிச்சுருக்கம்.
அகத்தியச்சுருக்கம்.
பாசுரமச்சுருக்கம்.
அடிமுடிதேடியச்சுருக்கம்.
வலம்புரிச்சுருக்கம்.
முனிவர்நூலாச்சுருக்கம்.
பலன்பெறுச்சுருக்கம்.
உகந்தோற்றியாருக்கம்.

திருகேழ்சாட்டுத் தருமகர்த்தாக்கள் லொருவர விருந்த வாயலானெல்லாம் மிட்டாஜமீன்தார் நானை--சொக்கலிங்க திரு முடிப்பின்னையவர்க ள்ச்சிட்டு வெளிப்படுத்திய திருவேற்காட் டிப் புராணமும் (1055-செம்புள்) விலை ௮.௮௫. 8.

சிவாயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

திருஞானசம்பந்தமூர்த்திகவாமிகள்

திருவாய்மலர்ந்தருளிய

திருவேற்காட்டுத்தேவாரம்.

பண்-பாழந்தக்கராகம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

ஒள்ளி துள்ளிக்குதிர்காமிவனொளி
வெள்ளியா னுறைவேற்கா
டுள்ளியா நுயர்ந்தாடுவில்கினிற்
றெள்ளியராவர்தேவரே.

(க)

ஆடனாகமசைத்தலைவில்லதோர்
வேடங்கொண்டவன்வேற்காடு
பாடியும்பணிர்தாரிவில்கினிற்
சேடராகியசெல்வரே.

(உ)

பூதம்பாடப்புறங்காட்டிடையாடி
வேதனித்தகன்வேற்காடு
போதுஞ்சாந்தும்புகையுங்கொடுத்தவர்க்
கேதுமெய்துதலில்லையே.

(ஈ)

திருவேற்காட்டுத்தேவாரம்.

ஆழகடலெனக்கங்கைகரந்தவன்
வீழ்சடையினன்வேற்காடு
தாழ்வுடைமனத்தாற்பணிந்தேத்திடப்
பாழ்படுமமவர்பாவமே. (ச)

காட்டினாலுமயர்த்திடக்காலனை
வீட்டினாணுறவேற்காடு
பாட்டினாற்பணிந்தேத்திடவல்லவ
ரோட்டினார்கிணையொல்லையே (ந)

தேவலினாலுடைமேவவல்லான்சுடர்
வேலினாணுறவேற்காடு
நூலினாற்பணிந்தேத்திடவல்லவர்
மாலினார்கிணையாயுமே. (சு)

மல்லன்மும்மதினமாய்தரவெய்துதோர்
வில்லினாணுறவேற்காடு
சொல்லவல்லசுருங்காமனத்தவர்
செல்லவல்லவர்திக்கமே. (எ)

மூரல்வெண்மதிசூடுமுடியுடை
வீரன்மேகியவேற்காடு
வாரமாய்வழிபாடுநனைந்தவர்
சேர்வர்செய்கமுறிண்ணமே. (அ)

திருவேற்காட்டுத்தேவாரம்.

தி

பரக்கினர்படுவெண்டலைமீற்பலி
விரக்கினுலுறைவேற்காட்டு
மரக்கண்மையாடப்பம்பலானிறை
நெருக்கினுனைக்கொழிவே.

(க)

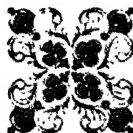
மாநிலாமலரானைமாலவன்
வேறலாணுறைவேற்கா
மநிலாமொழிலேமொழியாவெழில்
கறினார்க்கில்லைகுற்றமே.

(கப)

விண்டமாம் பொழில்சூழ்திருவேற்காடு
கண்டும்பன்கழல்பேணிச்
சுண்பைஞானசம்பந்தன்சொத்தமிழ்
கொண்டுபாடக்குணமாமே.

(கக)

தீருச்சிறப்பலம்.

உ

சிவமயம்.

நீருச்சித்தம்பலம்.

திருவேற்காட்டுப்புராணம்.

வலம்புரிநாயகிவணக்கம்.

நலம்புரிநா ராயணனான் முகனிந்திராதியர்களுளும்
ஞானப், புலம்புரிமா தவழுஞ்ற்றிப் பற்பலநற் சித்தி
பெலாம் பொலின் வாய்க்த, குலம்புரியோகியர் குழு.
மெழிற்றிருவேற் காட்டதளிற் குலவானின்ற, வலம்
புரிநாயகனார் மலர்ப்பாதமனமாரவணங்குவாமால்.

நா ள்.

மெய்ப்பொருள்வினாச்சருக்கம்.

கம்பைமாததிசூழ்த்த காஞ்சிமாநகரிலே கருணைத்
தடங்கடலாசிய காமாட்சியம்மை சமேதராயெழுந்
தருளியிருக்கும் ஏகாம்பரநாதரை, அம்புயாசனனாகிய
நான்முகற்கடவுள் அருச்சுணசெய்துகொண்டிருக்கை
யில், ஒருநாள் சிலவைதிகைசவ முனிபுங்கவர்கள் அவ்
விடம்வந்து பிரமணவணங்கி ஐயா! நாங்கனிதுகாணும்
இல்லறதருமத்தினைச் சுகமாகநடத்தி வாழ்ந்து வந்
தோம். இனியருமைபான ஞானயாகமியற்ற விச்சை

மெய்ப்பொருள் வினாச் சருக்கம்.

கொண்டிருக்கின்றோம். அதற்குரியவொரு புண்ணிய பூமியினைக்காட்டி. யநுளவேண்டுமென வேண்டிக்கொண்டனர். பங்கயன் கேட்டுப் பரிவுடனே சிவாச்சு சரிசெய்து கொண்டிருந்த தமது திருக்காத்தினால் ஒரு தருப்பைப் புல்லினை மெறித்து தேடியாக (சக்கரமாக) வளங்குதுப் பூமியிலுந். அறிஞர்களே! இதன் பின் நீங்கள் போயின். இவ்வுருண்டோம். கின்றகிடமே நீங்கள் தெய்வமாக மிபற்றாதற்கேற்றதொரு தலமென்றனர். அந்நேமி சுழன்றோடி மேருமலையின் தென்றிசையிலுள்ள ஒரு அழகிய வனத்திற் றங்கியது. முனிவர்களும் அதன்பின் நெடூர்ந்துதிரா யவ்வனத்தினைப்படைந்து, தெய்வலோகத்து விசுவ சன்மனைக் கொண்டு ஒரு வைதிக விசத்திர யாகசாலையினை கியமித்துக்கொண்டு சந்திரசேகரனாகிய சாம்பசிவனை மனதில் தியானஞ்செய்து அழகியயாகம் வளர்த்து வருவாராயினர். ஒருநாளவ்விடத்திற்கு, முழுநீறுபூகிய புண்ணியமுனிவராய், அங்கமனைத்தார். உருத்திராக்கமணிந்தவராய், பஞ்சாட்சர மகாமந்திர தியானஞ் செய்பவராய், சடைமுடிதரித்தவராய், தன்டொடுகமண்டலந் தாங்கினவராய்ச் சூதமா முனிவர் வந்தெழுந்தபூமினர். அவரைத் தரிசித்தவுடன் தவசிகளியாவருமே முந்தெதிரோடி யமைத்துவந்து தருப்பாசனத்திலிருக்கச்செய்து சோடசோபசாமியற்றி, வணங்கிச்சூழ்ந்திருந்து சொல்வாராயினர், வேதாகம விதிகாச புராணங்களை நன்கு தேர்ந்த விப்பிரகாமனியே! விரிந்

சன் விதித்தபடி வெகுகாலமாக இவ்விடத்தில் யாக
மியற்றி வருகிறோம். எங்கள் தவப்பயனின் பிரயோ
சனமாகத் தேவரீரிவ்விட மெழுந்தருளப் பெற்றோம்.
எங்கள் பூர்வகுறை யனைத்தும் தீர்த்தோம். எங்க
ளுக்குண்டாயிருக்கு மொரு பெரிய சந்தேகத்தினை
யின்று நிவர்த்திசெய்தருளவேண்டும். அஃதாவதுநாங்
கள் கெடுங்காலமாக வேதாகமங்களை யெல்லா நன்கு
படித்துவந்தும், சர்வலோகைக சரணயனாகிய சாம்ப
சிவத்தின் சரணச்சார்வதற் கேதுவாகிய திருவருளெ
ன்னு மெப்பொருளினுண்மையினை பறிதற் கேலாது
கலக்கமுற்ற சிந்தையுடையவர்களா யிருக்கின்றோம்.
எங்கள் சிந்தை தெளியத்தக்க வொரு சூழ்ச்சி தெரி
வித்தருளவேண்டு மென்றனர். கேட்ட சூதமுனிவர்
தமதிருகண்களினு மானந்தக் கண்ணீர்ததும்ப, உரோ
மஞ் சிலிர்த்திட, அம்பலத்தின் கண்ணே ஆனந்தகித்
தனம் புரிந்தருளும் ஆண்டவனை மனதில் தியானித்து,
சிறிதுநேரம் பரவசமாடைந்திருந்து கிழித்துச் சொல்
லுவாராயினர். கைமசாரணணியவாசிகளே ! நீங்கள்
பலகலைக்கு மெட்டாக பரம்பொருளை யுணர விரும்பி
வீரீர். உங்கள் புண்ணியமே புண்ணியம். நீங்கள் கே
ட்ட மெப்பொருளின் உண்மையினைப் பூர்வகாலத்
தில், அக்திவண்ணாகிய அருட்பெருஞ் சோதியாம்
அமலன் நந்தியம்பெருமானுக் குறைத்தனர். அவர்
சனற்குமாரமுனிவர்க் குபதேசித்தனர். அவர் வியா
சமாமுனிவர்க் கருளினர். அவாடியேனுக் கனுக்கிர

கித்தனர். அவ்வுண்மை பதவனனபுராணத்த ஸ்ரீலாண
 றுகிய கார்த்தத்திலே, சனற்குமாரசங்கிதையிலே, காலி
 காகண்டத்திலே, தீர்த்தக்கராதையிலே உள்ள வெரு
 தலத்துற்றிடு முயர்வெருஞ் சரித்திரத்தி னுள்ளது.
 அதனை யுங்கட்கு விரித்துரைப்பேன். அன்புடனமை
 தியாயிருந்து கேட்பீராக.

மேயிப்பொருள் வினாச்சுக்க முற்றிற்று.

சனற்குமாரச் சருக்கம்.

சைவாசார துல்லியர்களே ! இலட்சம் யோசனை
 பாப்புள்ளதாகிய நாவலத்திலே, இமயமுதலிய மலை
 களார்ற் குழப்பட்டு, பதினாயிரம் யோசனை யாழ்ந்து
 ஆகிரத்து நூற்றுநான்கு யோசனை யுயர்ந்துள்ள மேரு
 மலையில் சதசிருங்கமென்னு விடத்தில், நான்முகனுக்
 குரியநகரில் அனேகமாயிரம் யோகிகள் தண்ணீச்சுழற்
 துகொண்டிருக்க, சனற்குமார முனிவர் நின்மலனா
 கிய நீலகண்டனை மனதில் தியானஞ் செய்துகொண்டு
 நெடுநான் யோகத்திலிருந்து கொண்டிருந்தனர். அங்
 னுன் மிருக்கையில் ஒருநாள் தேவாதி தேவனாகிய
 திரியம்பகன் தமது தேவியுடன் தருமவிடைமேலெ
 முந்தருளித் தேவர்கள் பற்பலர்சூழ்ந்துவர ஆகாய
 வழியே சதசிருங்கமலைக்கு நோகச் சென்றுலவித்
 திருக்கைலாய மெழுந்தருளினர். அப்போது ஆண்ட

வன் திருக்கோல வையவத்தினைச் சிறிதுங்கவனியாது
யோகத்தினிருத்த சனந்தமா முனிவனை நந்தியம்பொ
ருமான் கண்டு கோபங்கொண்டு ஓட்டகம்போலிரு
ந்து நமது அம்மையப்பனை வணங்கா திருத்ததனால்
ஓட்டகமாகக்கடவனெனச் சாபங்கொடுக்க, இதற்
கென்னசெய்யலாமெனவியாக வலடைந்த சனந்தமா
முனிவர் ஓட்டகமாகி வனந்தோறுந் திரிந்துகொண்
டிருக்கையில், நாய்புகக்கடவன் ஓட்டகத்தி லவ்
வனத்திற் போக கேட்டி, அவ்வாட்டகத்தினைக்
கண்டு அந்தோ! என்புத்திரனாக் கித்தன்மையான
கதியாய்த்ததற்குக் காணவாது? இவனுக்கு நன்மை
தருவனவாக நானென் செய்வேன்? என ஆலோசித்து
முன்னடந்தவைகளை எல்லாம் யோகத்தாலறிந்து அத்
தோடத்தினை நீக்கும்பொருட்டுக் கண்ணுதற் கடவு
ளைப் புகித்துக் கருணையங்கடவுளே! கங்கைவேணியா!
கறைநிடற்றேய் சாமராச காலகால கபிலவாசா
கருணைசெய்க கருணைமேக, அடியெனுக் குன்னை
யல்லால் வேறு திக்கில்ல வென இரண்டு கண்களிலும்
தாரைதாரையாய் நீர்சொரிய நெக்குருகித் துதிசெய்
தனர். பிரமன்வாழ்த்திய வொளியானது அழகிய
திருசெவியிற் சென்றேறிய மாத்திரத்தில் திருவருள்
பெருகியதனால் ஆதியதநில்லாத அழகிய வம்பலவா
ணன் பிரத்தியட்சமாகிப் பங்கயனே! கீவேண்டும் வர
த்தினை வினாவில் விளம்புகவெனத் திருவாய்மலர்ந்
தருளுதலும், மலரோன் நம்மகாதேவன் கீர்த்தியினைப்

புகழ்ந்து பாடியாடிச் சந்தேகஷத்தருட்பீண்டு சொ
ல்லத்தொடங்கினார். சங்கரா சனஞ்ஞமாரன் சதசிரு
ங்கமலையில் தேவர் தீணையடிகளையே நினைத்து சிவ
யோகஞ்செய்து தவத்தி னிருந்தபோது, கட்டையில்
மணமழந்தி யிருந்தமையால், தேவர் திருக்கோல்
வைபவத்தீணையறியாமற்போய்விட்டான். அந்தான்
அவ்விடத்து வந்த கந்தியம்பருமான் சமீபத்தடி
யால் ஓட்டகவாடிவாய் விட்டான். இச்சாபத்தினை தீர்த
தருள்கவென் றி கத்தொழுதல்செய்து எம்பெருமான்
இரணியகருப்பனை நோக்கி, மறையோனை! எம்படியர்
நன்னமக் கெதுவாகசெய்யார் தண்டனைகள் நம்மால்
விளக்கமாட்டா. இதை கந்தியே நிக்ருவெனென்றுவா
த்து மறைந்தருளினார். பிரமன் கந்தியேயம்மண்ணை
நோக்கிச் சிறிதுகாலம் தவப்பிரய அவர்மகிழ்ந்து எதி
ர்வீர்து மறையோனை! நின் வார்த்தைகள் விழிப்படன்
தவஞ்செய்தும் கருணையக்காலாகிய கண்ணுதற்பெரு
மானைக் கண்டு கசிந்துருகி வணங்காததாற்சபித்தோம
இனியவனொட்டகவடிவி னீங்கி நமது மாணவகனாகச்
சிவஞானமடைந்து சகலகலா பாரங்கதனாய் வாழ்வன்
என்பாவினுப்டுக வெணக்கூறிச் சென்றனர். பாரதி
கொழுகன் பாவமடைந்து தமது சணங்களை யழை
த்து ஓட்டக உருவத்தாங்கியுள்ள தன் மைத்தனை அவர்
கருடன் கூட்டி கந்திதேவர் சந்திதானத்தில் விடுமாறு
கட்டளை யிட்டுச்சகமாக வாழ்த்தனர்.

சனஞ்ஞமாரச்சுருக்க முற்றிற்று.

வ த வ ன ச் ச ரு க் க ம்

தததுவஞான தபசிகளே! திருப்பாற்கடலி னழகு மாறிப் பின்னிட வெண்சோதி கிரிக்கும் வெள்ளியங் கிரியிலே, பல்லாயிரம் சிவகணங்கள் சூழ்தாரநடுவில் நாயகமாக வெழுந்தருளி யிருக்கும் உபயசம்பு வாகிய நந்தி பெம்பெருமான் சந்திதியில் பிரமகணங்கள் ஒட்டக வடிவத்துட னிருக்குஞ் சனந்தமார முனிவனைக் கொணர்ந்துவிட அம்முனிவர் நந்திதேவரைத் தரிசித் தமாத்திரத்தில் ஒட்டகவடிவ நீங்கப்பெற்றுப் பழைய முனிவரன் வடிவமாகி நின்றனன் நின்ற வம்முனிவனை நந்திதேவர் முகங்குளிர நோக்கி ஆசீர்வதித்து வேதாசு கம் முதலிய சகல கலைகளையும் போதித்துத் தமது மாணவனாக விருக்கக் கட்டளையிட்டுச் சமீபத்திருந்து கொண் டிருக்க வாஞ்ஞாபித்தனர். அப்போது சனந்த குமாரன் தனது ஆசிரியரின் றிருவடிகளிற்பற்பலதரம் விழுந்தெழுந்து கைகுவித்து, எளியேனை யடிமையாக் கொண்ட வெம்பெருமான தேவரீர் கருணையிழை சகலகலைகளையு நன்குணர்ந்தேன். மெய்யுணர் வுடையவர்களே சிவஞான மடைவரெனவும், அச்சிவ ஞானத்தினாலேயே முத்தியடைதல் வேண்டுமெனவும், சம்புசப்த வாச்சியார்த்தனாகிய சிவபெருமானை மன வாக்குக் கரையங்களா ஸ்ரீயப்படா தெனவும், ஞான மொன்றினாலேயே தெரிதற்கேது வாருமெனவும் கூறி னே. அன்றியும் இவ்வுலகில் தேகமெடுத்தோர் பிணி

பாகிய பெருங்கடலினை நீர்திப் பேரின்ப மடைதல்
 பெரிதுங் கஷ்டமாவதுபோல, திருவருட் பெருதவர்
 வீடு பேறடையாரெனவும் விளம்பினை இத்தகைய வரி
 யசித்தியினை யடையத்தக்க பெரியரிவ் வுலகத்தி லரிது
 ஆகையால் யாவரு மிலேசாகப் பரிபூரண சச்சிதானந்
 தப் பிழம்பாகிய சிவபெருமான் திருவடிபைய யடைதற்
 கேறு எதாகிலு முண்டோ கட்டினையிட்டருள வே
 ண்டுமென்றனர். நந்தியம் பெருமான், மைந்த !
 நமது பெருமான் திருவாய் மலர்ந்தருளிய வேதாக
 மங்களை நன்குணர்ந்த அந்தணர்கள் முதலிப்பிரமசரிய
 நிலையிலிருந்து சகல கலைகளையுங்கற்று இல்லற நிலையி
 லிருந்து உலக தருமங்களை நிறைவேற்றி, வானப்பிர
 ஸ்தநிலையிலிருந்து தவநடத்தி சந்திராசி நிலையிலிரு
 ந்து வேதத்தின் கருமகாண்ட ஞானகாண்ட உண்மை
 யினைத்தேர்ந்து பிரணவப்பொரு ளின்னதெனத் தெரி
 ந்து நிட்டைகூடிடில் நின்மலன்றோன்றி அணுகிரகஞ்
 செய்தருளுவன். இத்தகைய வொழுக்கம் யாருமடைந்
 துய்தல் மிக வரிதாகலின், பிராமணன் முதல் பஞ்ச
 மணிகு வுள்ளவரும்; புல் முதல் சிதிகு வுள்ளவை
 களும் இலேசாகமோட்ச மடைய வேண்டுமாயின் பெ
 ருங்கருணைருடிக்கொண்டிருக்கும்நமதுசிவபெருமானை
 முந்தருளியிருக்கும்திவ்யதலங்களில் வாழ்தலினாலேயே
 மோட்சமுண்டா மென்றனர். இவ்வாறுதமதுதேவிகர்
 கூறியவார்த்தையினை முனிவர்கேட்டுள மகிழ்ந்துஅத்த
 கைய தலங்களுள் மேன்மைபெற்றதலமி யாதென்றனர்

சந்தியம்பெருமான் சிறிதுநேரம் தியானத்திற்
ந்து பின்னர் சனற்குமாரமுனிவனை நோக்கி, பக்ஷே!
ஒருகாலத்தில் மகாகலையத்திலே சிவபெருமான் சந்
ந்தானத்தில் உலகமாதரவாகிய உபாயம்மை எழுந்து
நன்று வணங்கிச் சுவாமி! பிரமாதி தேவர்களடைதற்
குட்ப சிவஞானத்தினைச் சிறிதுநேரத்திற் கொள்ளக்
கூடாத புழுக்கள்முதலிய வடைவதெவ்வாறு? அவை
மோட்சமடைத லெவ்வனம்? என்ன, பார்வதி! நாமெங்
துப் சர்வவியாபகமாக விருக்கினும், நமதன்பர்கள்
உபாயம்வண்ணம் பற்பல தலங்களில் அன்புடனமர்ந்து
வாழ்வோம். இத்தலங்களி லொருபொழுது ஒருவன்
வைகினும் அவன்செய்த பாவமனைத்தும் நீங்கப்பெற்
றுச் சத்தனாகி மோட்சமடைவொன்றனர். அத்தகைய
தலங்களுள்ளும் உத்தமமாகிய தலமொன்றினைத் தேரி
வித்தல் வேண்டுமெனக் கேட்டுக்கொண்ட அம்பிகை
யினைநோக்கி அமலனாகிய சிவபெருமான் சொல்லுவ
தானார். பெண்ணே! உலகமனைத்தும் புகழ்ப்பெற்ற
காஞ்சிமாநகரத்திற்கு ஈசானதிசையில் மூன்று யோ
சனை தூரத்திலும், சமுத்திரத்துக்கு வருணதிசையில்
ஒருயோசனை தூரத்திலும், திருப்பாருரினுக்கு அக்
கனிதிசையிலும், திருமயிலுக்கு வாயுதிசையிலும் வலி
தாயத்திற்கு நிருகிதிசையிலும் உள்ள தலமொன்றுண்
டு. அஃதெம்மாற்படைக்கப் பட்டது அதன் பெரு
மைபனைத்து மெடுத்ததுக்கூற மிகவரிது. அமலையே!
அத்தலத்திற்குமணிவண்ணநகர், பாணநகர், பாசராம

நகர், வல்லிநகர், இராகவநகர், சும்பநகர், மணவாள
நகர், முத்திநகர், தேவநகர், ஆதிநகர், புண்டரிகமா
நகர், நாதநகர், சோதிநகர், ஞானநகர், மாதவநகர்,
அத்தியனநகர், வேதநகர், யுகவாசநகர், வேலவன
மெனப் பற்பல பெயருண்டு. இது வடவாழகாக்கினி
யாலும், மகாப்பிரஸயத்தாலும், நமன்றுதுவர்களா
லும் தீமைபுரியாதநகரம். விடம், பிணி, பசி முதலிய
வற்றற்ற ஁ன்பங் செய்வாதநகரம். மாயவினையவித்
துந் தீர்க்கத்தருந்தநகரம். இத்தலத்தில் ஒரு கிம்ஷ
நேரமிருந்தாலும், ஆசையுடன் மனத்திலொருநகர்க்கினை
த்தாலும், இத்தலத்தின் வழியாக வேற்றுநாளுக்குச்
சென்றாலும், தவறாக வாயி எச்சவப்பெயரைச் சொல்
லினும், அத்தகையார்புயியானுமன்னராயடுத்தகென்
மத்திலிருந்து பிள்ளர் முத்திச் செவ்வத்தினை யடைவர்.
இத்தகைய அருமையும் பெருமையும் வாய்க்த திரு
வேற்காட்டில், வேதசொருபமாகிய வெவ்வேலமாத்
தின் மூலத்தடியில், நாம்திருக்கோபில் கொண்டெழுந்
தருளிப்பிறப்போம். அவ்விடத்துள்ள நமது அருட்
சொருபமாகிய சிவலிங்கத்தினை யசர்வேதம் அமர்ப்பதி
யென அரையும், அத்தலத்தினைச் சார்தோர்க்கியோப
நிடதம்பரமாகாசமெனவும், பிரமமுதுரெனவும்பேசும்,
அதர்வணவேதம் சொர்க்கலோக மெனச்சொல்லும்,
மற்றைப் ஆகமங்களும் உபநிடதங்களும் இத்தலத்
தினைப் பலவாறு தோத்தரித்துக் கொண்டேயிருக்கு

மென்றனர். இங்ஙனமித்தலத்தின் மகிமையினை நந்தி தேவர் சனற்குமாரமுனிவருக்குச் சாற்றினர்.

வே தவனச்சூக்கமுய்ந்நு.

இந்திரச்சருக்கம்.

—(:)—

பற்றற்று விளங்கும் பரமஞானிகளே ! பிராமணகுலத்திலே, சூசிககோத்திரத்திலே பிறந்த கவுசிகனென்னும் பெயரினோவாய்ந்த சிவபக்தசிரோமணியொருவர் வேதாகமபுராண விதிகாசங்களை யெல்லா நன்குணர்ந்தவராய், சிவபெருமானையே சிந்திக்குஞ் சிந்தையுடைபவராய், விழுதியுருத்திராக்கத் திருமேனியராய், மோட்சவிதாயகமாகிய பஞ்சாட்சரத்தினையே செபிக்கு நானினராயுள்ளவர். இவர் திருவேற்காடென்னுந் திவ்வியதலத்தில் நடக்கும் பிரமோற்சவத்தினைத் தரிசிக்கும் பொருட்டுத் தன்மனை மக்களுடனே பெழுந்தருளிவந்தனர். அவ்வூர் சைவவேதியர்கள் அப்பெரியவரைக்கண்டு, அளவிலாமுகமன்கூறி, அஞ்சலிபுரிந்து, அவாடிவணங்கிஐய ! தேவரீர் நல்வாழ்வு எங்கள் வினையனைத்து எம்மிடத்தில் விடைபெற்றேகினை. எங்கள் மானிகைக்கெழுந்தருளி விருந்துண்டு எங்களைக் கிருதார்த்தராக்கவேண்டுமென் றழைத்துக் கொண்டுபோய் வேண்டிய உபசாரமனைத்து மியற்றிச்

சந்தோஷிப்பித்து ஆலயத்தின் பிரசங்க மண்டபத்தில்
 எழுந்தருளச்செய்துதாங்களெல்லோரும் சூழ்ந்திருந்து
 கல்கிக்கடலாய் விளங்குங் கவிஞனே ! இத்திருவேற்
 காட்டித் தலத்தின் மகிமையினைத்தையு மெங்கட்கு விரி
 வாகவெடுத்து விளக்கவேண்டுமென விரும்பினர். அப்
 போது அக்கவிசுரர் வேதியர்களைநோக்கிச் சொல்லு
 வாராயினார். ஐயன் மீர் ! காஞ்சிமாநகரினுக்கு நகரான
 திரையிலுள்ள இத்தலத்தில் வேதமானது ஒருவென்
 வேலமரமாக விளங்குகிறது. இதனடியில் சர்வலோக
 ஆதாரமுதனாகிய சிவபெருமான் சிவஸங்கருபமா யெ
 ழுந்தருளிப்பிருக்கின்றனர். ஆகலின் இத்தலத்திற்குத்
 திருவேற்காடெனப் பெயருண்டாயது. இப்பெருமானை
 விநாயகர், சுப்பிரமணியர், விண்டு, பிரமன் இந்திரன்,
 கிண்ணரர், முனிவர், சித்தர், கந்தருவர் முதலிய வெண்
 ணிலிப்புகித் துயர்தனர். இத்தலத்திற்குத் தெற்கில்
 * வேதநீர்த்தம் ஒன்றுளது. அதன்மகிமையினைப்பெத்
 துச்சொல்ல வெத்தகையினர்க்கு முடியாது. ஆகிலா
 ரந்தோறு மித்திர்த்தத்தி லாடிவரில், அங்கங்குறைந்த
 பெருரோயாளர் மன்மதனைப்போல் விளங்குவர், இத்
 தடத்து நீரடி உதையத்திலொரு திருப்பணஞ்செய்த
 பேர் பாவமனைத்து நீங்கப்பெற்று எளிதில் வீட்டிட

* இத்திர்த்தம் கோயிலுக்குத் தெற்கில் பெரிய கோபியில்
 ஈடைபலிவாகவிருக்கிறது.

குரோசம் - கடப்பிதோம்.

குவர். இத்தீர்த்தத்தி லொருகாளிரிர் அருந்தினோர் புத்திரப்பேறு வேண்டினும், லெவ்வம் வேண்டினும் தடையிவ்றிப் பெறுவர். இப்பொய்கையில் மீதிர் தினங்களில் மூன்றுதருப்பணஞ் செய்யின் அவர்கள் குலத்து முன்னோர்சன் நரசுத்திலிருக்கினும் அவர்களைப் போதே அருங்கயிலையடைவர். இத்தடத்திற்கு வட கிழக்கில் ஒரு குரோசதுரத்தல் இத்திரன் டிசித்த தலமொன்றுண்டு அதனருமையினை யறைகுவேன் கேண்மின்.

வராககற்பத்தில் ஆழ்வது மனுவந்தாத்தில் சிபி யென்னு மரசன் இத்திரப்பட்டம்பெற்று, இத்திரான் சமேதராய், கற்பக விருட்சத்தின்சமே, வானவர்வணங்க, உருப்பசியாழ்மிட்ட, திலோத்தமபடிக்கமேந்த மேனகையடைக்காயுதவ, சோபனை சாமனையிரட்ட அரம்பை மணித்துகில்வீச, வானி பனிரீர்தெளிப்ப, கடுகி விசிழிபோட, கிபிலபல்லாண்டு கூற, மற்ற மங்கையர் கிதயம்பாட, சித்தாமணி, சங்கந்தி, பதுப மிதி, காமதேனு முதலிய கிட்டலேகையெய்ய, தேவர், மருத்துவர், கின்னரர், உரகர், கிதவதேவர், வரக் கணம், அசுவனிதேவர், உபேந்திரன், குதர் முதலிய வெண்ணிலர் சூழ்ந்திறைஞ்சச் சிம்மரசனத்தி லெழுந்தருளி, அசுரர்களை அதஞ்செய்த அரியவச்சிராயுதத் தைத்தாங்கி, தன்னிகரின்லிவீற்றிருக்கையில் இத்திரன் தன்மனைத்தி லடியில் வருமாறு எண்ணினன். ஆ! ஆ! நான் இத்தகைய ஆடம்பரத்துடன் இப்பொன்னுலக

லிருந்து, அரசாட்சிசெய்து கொண்டிருந்து, என்னுடைய காலமெல்லாம் மன்தனுடைய மலர்ப்பாணங்களின்வழியே எனது பஞ்சேந்திரியங்களைச் செலுத்தி அஞ்ஞானர்சேற்றி லடிந்தி, பன்றிபோலுழந்து மாதமென்னும் புரம்புகளின் வாய்ப்பட்டு மீளாதவனாகி வாளா இறப்பதற்கே தயாராயிருக்கின்றனன். இச்செல்வமனைத்தும் கீழையற்றதாக விருக்கிறது. இனி யோரு நிமிடமும் இதற் பற்றுவைப்பது அடாது, என்னுடைய வாழ்நாளு மொருநிலையுடையதோ? மானுடவருஷ மொன்றுகொண்டது தேவர்கட்கு ஒரு நாள், இவ்வகைய தினங்கள் முப்பதுகொண்டது தேவர்கட்கு ஒருமாதம். இப்படி பன்னி நமாதங்கள் கொண்டது தேவர்கட்கு ஒருவருடம். தேவவருடம் நாளாயிரங்கொண்டது கிருகயுகம். தேவவருடம் இரண்டாயிரங்கொண்டது துவாபரயுகம். தேவவருடம் ஆயிரங்கொண்டது கலியுகம். இவ்வகையாகக்கூறிய நான்கு யுகங்கட்கும் தேவவருடம் பதினாயிரம். இவ்வகைய சதுர்யுகங்கள் எழுபத்தொன்று கழிந்தால் ஒருமகவந்தரம். சதுர்யுகங்கள் ஆயிரங்கொண்டது ஒருகற்பம். ஒருகற்பத்திற்குப் பதினான்கு மகவந்தரங்கள் கழிப்பின்றன. இத்தகைய கற்பங்க விதுவலையில் ஆயிரம் பதினாயிரங்களாகக் கழிந்தன ஒருகற்பமானது பிரம்ம தேவனுக்கு ஒருபகல். அத்தகைய பகல் ஆயிரங்கொண்டது பிரம்மனுக்கு ஒருவருடம். அத்தகையவருடங்கள் எண்ணாயிரங்கழிந்தால் பிரம்மனுக்கே கோர்புகம்.

அத்தகைய பிரமபுகங்கள் ஆயிரங்கழிந்தால் பிரமணக் கோர்சவனம். அச்சவனம் ஒன்பதினாயிரங்கழிந்தால், பிரமதேவனுடைய ஆயன்முடியும். பிரமதேவனுடைய வொருபகனில் பதினான்கு இந்திரபட்டங்கழியும், பிரமனுடைய ஒருமாதத்தில் நானூற்றிருபது இந்திரபட்டங்கழியும், ஒருவருடத்தில் ஐயாயிரத்துநூற்பது இந்திரபட்டங்கழியும், ஆயன்முடிவசற்கும் ஐந்து ஓட்டத்து நூற்பதினாயிர இந்திரபட்டங்கழியும், இவர்களுள் நானுமொருவன்கானே, நானுமொருகாலத்திலழியவேண்டியவன்சானே, எத்தனைகால மிருக்கினுமழிவது தீராமல், இம்மாயாப்பிரபஞ்சத்தின் செயல் மிகவழக்காகும். ஆசனினித் தொடர்பினையறவே யொழித்தல் வேண்டுமென்பவனாதெண்ணியவருக்கும் விடை கொடுத்ததுமாயிச் சிம்மாசனத்தினின்று நீங்கி அந்தப்புறங்கிசென்று தனித்திருந்து கைகையேகித் தனது ஆசிரியராகிய பிரகஸ்பதிபகவானை யழைப்பித்துத் தனக்குண்டாகிய இந்திரலோகவாழ்க்கையெடுத்தாரைக்க ஆசிரியர்சேட்டு பகிழ்ந்து அமரர் அதிபதியே! பூர்வ பண்ணியவரத்தினால் ஒத்தகையவெண்ண முனக்குண்டாயது, ஒருவரு மடைதற்கரிய பெருஞ் செல்வத்தின்பெறுப்புண்டாயது, மோட்சசிரீசையுணங்குகிரிப்பதைப்பற்றி நான் மிகவிபக்கின்றேன், இவ்விசைசரிப்பய் எனதனது முண்டாகாது, கின்னன்வர அரசே! நம்முடைய பழைய கிரியையினத்தையும் போக்கப் பரம்பொருளொன்றுண்டு, அப்பொருள் வேதம்

களினாலும், அயனாலும், மாலாலும், மனத்தினாலும், வாக்கினாலும், அனலினாலும், அபிதந்தந்தாய் நின்ற லின் எத்தகைய சாதனங்களாலு முடியாது. அவன் ஆன்மாக்களினிடத்தில் வைத்த கருணையினால் எழுந்தருளியிருக்கும் தலங்களிற்சென்று பஞ்சேந்திரியங் களையு மொருவழிப்படுத்தி யாருட்சொருபமாக விளங்குஞ் சிவனங்கப் பெருமானைப் பூசிக்கின் முக்திப்பே மண்டாமென்றனர். கேட்ட இந்திரன். ஐய! அத்தனைய முத்தியினை யெளிநிற கொடுக்கத்தகுந்த தலமெங்குளது? கட்டளைபிடவேண்டுமென, தேவகுரு அவனைநோக்கி வராவனே! தேவர்களனைவராலும்தினமும் புகழப்படும் திருவேற்காட்டினை யடைந்து மந்தாகினி நீர்த்தத்திற்பாற்று வேதகாபகனைத் தொழுவாயாக, உன்னைய பூர்வசென்மத்தில் ஆதிவரத்தில் அந்தத்தீர்த்தத்தில் முழுகினை அகன லீர்க் சென்மத்தில் இந்திரனாயின, இத்தீர்த்தம் கங்காநதிய னும்சிறந்தது இத்தீர்த்தத்தி லொருவன் உள்வன்புடனே ஒருதாமுழ்கில் இந்திரனாயிருப்பன், இரண்டிதாமுழ்கில்பிரமனாய்ப் பிரகாசிப்பன், மூன்றுதாமுழ்கில் விண்விவாய் விளங்குவன், நான்குதாமுழ்கில் நமதான்டவனாகிய சிவபெருமான் நிருவடிபிற்சேருவனென்றனர். இவை யனைத்தையுங் கேட்டமாத்கிரத்தில் தேவேந்திரன் தன்தாசிரியரிடத்தில் விடைபெற்றுத் திருவேற்காட்டினை யடுத்து மந்தாகினிநீர்த்தத்தில் ஸ்ராவஞ்செய்து வெண்ணிறதரித்து கித்தியகன்மமுடித்து வெள்ளேவெ

சத்தடியி லெழுந்தருளியிருக்கும் கிமலநாயகனை வணங்கி யருச்சுணாபுரிந்து அந்நாயகனுக்குக் கிழக்குத்திசில் தன்பெயராலொரு * சிவலிங்கமும் ஒருநீர்த்தழுமுண்டாக்கப் பூசித்துப் பலதாம்வணங்கி,

“மாயவன்தமலர்செங்கண் வாழ்பதாம்புயனேபோற்றி தீயமும்மால்கூர்ந்தோர் கிந்தைசெய்செல்வாபோற்றி மேயகோ பரமகாய வெளியதாய்கிளங்கார்ன்ற நாயனேபோற்றி” லோகநாயகாபோற்றிபோற்றி”

எனத் தோத்தரித்தபோது கறைமிடற்றுக் கண்ணுதற்கடவுள் மான்மற சதுர்புது காளகண்டாய்த் திரிநேத்திர தாரியாய் இடபவாகனநடமாப் அம்மை யிடத்தராய்எழுந்தருளி இமையவர் லேந்தனே! நினது பூனகுக்கு கியந்தோம் தனக்கு வேண்டும்வாம் யாது வினவுவாயாக லென்றனர். ஆபிரங்கண்ணன் ஆச்சரிய மடைந்து ஆடிப்பாடி பற்பலதாம் கிழுக்தெழுந்து என் னப்பனே! பெண்ணையனே! என்னாதியே! என்சோதியே நமஸ்காரம்! நான்பெற்றபாக்கியமே பாக்கியம். வே தநாயகனே! நான்பூசித்தநிந்தச் சிவலிங்கத்திற்கு வரத் தருலிங்கமெனவும், இத்தலத்திற்கு இந்திரபுர மென வும் வழங்கக்கடவது, அடியேன் தேவரீர் திருவாடி நீழ லிருக்கத் திருவுள்ம்பற்றவேண்டு மென்றனர். சுவாமி இந்திரனேநோக்கி அன்பு! அங்ஙனமே பெயர் வழங்கக் கடவதாக. இவ்னங் கிறிதுகாலம் நீ இந்திரலோகத்

* இவ்விவங்கமும் தாத்தமும் ஆலயத்திற்கு நோர்முகத்தில் வெள்ளிகொல்லையி லிருக்கின்றன.

தினை யாண்டு பின்னர் சிவகணத் தலைவனாய் நுந்து வாழ்ந்து நமது திருவடிப்பேற்றினை உடைவாயாகவேனக் கட்டினையிட்டு மறைந்தனர். இத்திரன் திருவேற்காட்டு நனைப்பிரிய மனமில்லாதவராகச் சுவாமியின் ஆஞ்ஞைய மீறக்கூடாதவராய்த் தன்னுடையமூட்டம் வாழ்ந்தனர். இவ்வாறு இத்திரன் பூசித்துப் பேறுபெற்ற அன்மையினைக் கேட்டு வேதநாயகனுக்குத் தென்கிழக்குமுதல் ஈசான திசையிறு அக்கினி, இராமன், கிருதி வருணன், வாயு, குபேரன், ஈசானன் ஆகிய வெழுவந்தங்கள் தங்கள் பெயரால் * தீர்த்தமும் ஆலயமுமுண்டாக்கி கெடுங்காலம் வேதநாயகனைப் பூசித்து வந்து தங்கள் தங்கள் உலகங்களையடைந்து கருமாக வாழ்ந்துவந்தனர்.

இத்திரச்சுருக்க முயற்சி

காங்கேயச் சுருக்கம்.

மனமாடங்கப்பெற்ற மாதவர்களே ! வெண்மை நிறத்தங்கிய வெள்ளியங்கிரியில் அகிலேளாக நாயகனாகிய ஆண்டவன் அம்பாள் சமேதரா யெழுந்தருளி யிரு

* அக்கினி லிங்கம்-தாம்பலிலும். இயமன்லிங்கம் - செக்கிரக் குப்பத்திலும், கிருதிலிங்கம் - மேட்டுப்பாளையத்திலும் வருண லிங்கம்-பாரிவாக்கத்திலும், வாயுலிங்கம்-பருத்திப்பேட்டிலும் குபேரலிங்கம்-சுந்தரசோழவாத்திலும், ஈசானலிங்கம் - சின்ன சோயிலடியிலு டிருந்துகொண்டிருக்கின்றன.

திருவேற்காட்டுப்புரணம்.

ந்தகாலத்தில் ஒருநாள் மூத்தப்பிள்ளையாராகிய விநாய
 கரும். இஃகைய பிள்ளையாராகிய சுப்பிரமணியரும் தாய்
 தந்தையர் முன்னிலையில் பாதச்சிலம்பு கணில் கணி
 வெண்ணச் சத்திக்க அவர்கள் மடியிதேறி பார்மிதக்
 தேரணமிதுங் குதித்துவினையாட இருமுது குரவாகுந்
 த்மது அநுமையப்புத்திரர்களைத் தாவிவெடுத்து உச்சி
 மேர்ந்து மார்போடணத்துக் கிழேறிட அவ்வருமைப்
 புத்திரர்கள் ஆலையத்தின் முகப்பில் வினையாடிக்கொண்
 டிருந்தனர், அச்சமயத்தில் பிரமாவானவர் கைளாய்க்
 திற்கு வந்து நக்தியெயம்பெருபானிடத்து விடைபெற்று
 ஆலையத்திற்சென்று சர்வதேவ தணர்ப்புரணாகிய சிவ
 பெருமானையும் செகதிஸ்வரியையும் தரிசித்துத் தோ
 த்தொம்புரிந்து விடைபெற்றுத்திரும்பி மிகுந்த செருக்
 குடையவராய் அங்கு வினையாடிக் கொண்டிருந்த குழ
 ந்தைகளைக் கவனியாதவராய்ச் செல்லுசையில், சண்
 முகச்சடவுள் கண்டு பிரமணையழைத்துச் சமீபத்திரு
 த்தி, நீயார் நன்பெயரென்ன? நன்தொழிவியாத? நீ
 யெதில்வல்லவன்? என்றனர். பிரமன் கேட்டுக் குழ
 ந்தையெனமதித்துச் சிறிதினுமாய்ப்புடன் நான் மும்மூர்
 த்திசனி லொருவன், என்பெயர்பிரமன், நான் சிறு
 ட்டிக்ஞாந்தொழிவை மேற்கொண் டிருப்பவன், என
 க்கு வேத நன்குவருமென்றனர், செவ்வேள் கேட்டுப்
 பிரமனை! நினக்குவேதம் நன்கு வருபாயின் அவ்வே
 தத்தின் முதலெழுத்திற்குப் பொருளென்ன வெண்
 னர், பிரமன் சிறிதுமயங்கி, ஐயனை! வேதத்தின் முத

வெழுத்தாய் விளங்குவது பிரணவம் அப்பிரணவத்திற் குப்பொருள் மும்முர்த்திகளே யாமென்றனர். வுடனே காங்கேயராகிய கந்தர் அப்பிரமன் நான்கு சிவங்களுங் குதுங்கக் குட்டித் தன் சமீபத்திலிருந்த கணங்களை யழைத்து இவனைக்கொண்டுபோய்க் கந்த கிரியிலுள்ள வொருகுளையில் விவங்கிட்டுச் சிறைசெய்ந்தென்றனு ப்பி யதன்பின்சாரே சிறுஷ்டித்தொழிலை யாரம்பித் தனர். தேவர்கள் கேள்விப்பட்டிப் பயந்து நடுநடுங்கு யொன்றுந் தோன்றுது மகா கயிலாயத்திற்கோடிச் சர் வைஸ்வரிய சம்பன்னரான சிவபெருமான் சந்திரியில் நடந்தவழியையெல்லா முறைக்கப் பெருமான் கேட்டுத் தேவர்களே ! அப்பிரமன் மிகமுடன், பிரமனுக் கும் அன்றே விதிபற்றி பதிபனாகப் பரப்பிரம மாக விளங்கும் நம்பையே பிரணவத்திற்குப் பொருளுனை வேகங்க ளுவதுடன் நமது குமாரனாகிய சுப்பிரமணியத்தினை யாகத்தில் மூன்றுதரங் கூறும், இவ்வுண்மையினை யறியாது வேறுபொருள் பிதற்றிய அவனைச் சிறையிடுத்தல் தகுதிதான். ஆயினும் நம் வேண்டுகோளுக் கிரங்கி அவரை விடுவிப்போ. மெனச் சொல்லி, நந்தியையழைத்து நீ கந்தகிரிக்குச் சென்று நமது புத்திரனைக்கண்டு பிரமன் குற்றத்தினை மன்னித்து அவனைச் சிறையினின்றும் விடும்படி சொல்லுக. வென்றவுடன், அக்கட்டையினைச் சிரமேற்கொண்டு நந்தி யெம்பெருமான் சண்முகக்கடவுள் சந்திரனைத் தையடைந்து கவாயியின் கட்டளைபடிச் செப்பனும்

திருவேற்காட்டுப் பராணம்.

அம்முருகப்பெருமான் கோபக்குறியை நோக்கிப் பயந்து திரும்பிப்போய்க் கண்ணுதலிடத்துக் கழற, சதா சிவன் சாம்பலியுடனே இடபவாகனமேறிக் கந்தகிரிக்கு எழுந்தருளக் காவகேயர்கண்டு பதிரோடிவந்து வணங்கக் குழந்தையை வெடுத்து மடிமீதிருத்தி அப்பிரமணீச் சிறையினின்றும் விடுவாயாகவென்றவுடனே அப்பிரமணீக்கொணர்ந்து தனது தந்தையின் சந்திரனாந்தி விநிபுத்த கறைமிடற்றண்ணல் கருணை கூர்ந்து அவ்வேதனுக்கு வேண்டிய புத்திகளைச் சொல்லி யனுப்பியபின்புத்திரனை நோக்கிக் குழந்தாய்! நாம் நந்தியை யனுப்பியபோது நம் கட்டளைப்படி நடவாது நஞ்சொல்லினை மீற்றையாதலின் நீ வேத வணத்திற்குச் சென்று நம்மைப்பூஜனை செய்து வரக்கடவாயெனக் கூறிக் கயிலைக்கெழுந்தருளினர்.

சுப்பிரமணியக்கடவுள் தந்தையின் ஆளுமைப்பீடாகாரம் திருவேற்காட்டினைத் தரிசிக்கவேண்டுமென்கிரமிருத்த விச்சையால் கந்தகிரியைப் பங்கிப் பூரியின்கண்ணே தென்றிசைநோக்கி அனைசுமான சிவத்தலங்களைத் தரிசித்துக்கொண்டே செல்லுகையில் சிவகதாசங்கீர்த்தன சிலராய் வந்துகொண்டிருக்கிற வியாக்கிரபாத முனிவர்கண்டு ஆனந்தமடைந்து சாஷ்டாங்க நமஸ்கராஞ்செய்து வணங்கி ஆறுமா முகப்பெருமானே! தேவரீர் தாய்தந்தையர்களைப் பிரிந்து தனியே வருதற்குக் காரணமென்னை? எம்போன்ற முனிவர் செய்த புண்ணியமோ? இவ்வுலகஞ்செய்த பாக்கியமோ

வெணக் கூறினற்க, முருகக்கடவுள் அம்முனிவமரோ
க்கி ஐய ! நமது அருமைத்தாய் தன்னையர் விருப்பத்
தின்படி திருவேற்காட்டினைத் தரிசிக்கப் போகின்
றேன், அத்தலத்தின் மகிமைகளை நியற்றத்தவாறுசிறிது
சொல்லுதி யென்றவுடன் முனிபுங்கவர் கனிப்புற்றுக்
காங்கேயச்சடவுளே ! தேவர் ரறியாதது முண்டோ?
அடியேனை யொருபொருட்டாக மதித்து தேவர் திரு
விளையாட்டாகக் கேட்டமையின் அடியேனாற் கூடிய
வளையில் சொல்லுகிறேன் திருச்செவி சாத்தி யருள
வேண்டு மெனச்சொல்லத் தொடங்கினர்.

சண்முகப்பெருமானே ! ஒருகாலத்தில் மகாப்
பிரளய முண்டாகி உலகமுழுவதுங் சலத்தினால் மூழ்கி
விட மறுபடியும் உலகத்தினைச் சிருட்டிக்கக் கருதிப்
பரமேஸ்வரானகிய பரமசிவன் வெள்ளத்தினை வற்றச்
செய்து வெதங்களைப் பதக்கி நீங்கல் போய் ஒருதலத்
தில் மாங்கனாக முளைக்கக்கடவீரென்றனர். அங்ஙன
மேவேதங்கள்ளெலமாராகிமுனைத்துச்செழித்தன. அவ்
வேலமங்க ளொன்றினடியில்விண்ணவர் பெருமான்
சோதிசொருபமானவொருசிவலிங்கமாகவெழுந்தருளி
னார். அப்போது அவர்வாழ்பாகத்தில் அருண்மயமான
அம்மையார் ஒருவடிவாகிநின்று தன்னையகனைவணங்கி
ஐயனே ! நான் செய்யவேண்டிய தொழிலியாதென்ன
மாகே ! வேதமாகிய வேலவிருட்சத்தின்சீழ் நரமின்று
எழுந்தருளியதால் இத்தலத்திற்கு வேற்காடெனப் பெ
யர்வழங்கும். இத்தலத்திலிருந்துகொண்டு இவ்வலகத்

தினைப் பழையாடி படைப்பாயென்றனர். அம்மையார் அங்ஙனமே செய்வேனெனச் சம்மதித்துத் தனது வலதுகண்ணில் பிரமனையும், இடதுகண்ணில் கிண்டு வினையும், நெற்றிக்கண்ணில் உருத்திரனையும், முகத்தில் அக்கினி, காயத்திரி பிராமணர்முதலியோரையும் கோளில் இத்திரன் கூத்திரியர் முதலியோரையும், துடையில் விசுவதேவர் வைசியர் முதலியோரையும் தாளில் சூத்திரர்முதலிய பலரையும், மயிர்க்கால்கள் தோளும் அகேசகேசாடி உயிர்க்காயமுண்டாக்கி அண்ணலுக்குச் சமீபத்தி லெழுந்தருளி யிருக்கனர். அங்ஙனமுண்டாய் பிரமன் முதலிய பலரும் உயர்ந்தோதியாகப் பிரகாசிக்கும் சிவலிங்கப் பெருமானைப் பூசித்துநிற்க, அவர்கட்கு வேதங்களை நன்கு போதித்து அவர்களை நோக்கித் தேவர்களே ! முன்னொருபுத்தில் இவ்வாலயத்தின் தெற்கில் பாசிகதிக்கலாயில் தேவர்களை நருக்கும் வேதத்தினைச் சொல்லிவைத்தோம் ஆதலால் நமக்கு அத்தியாபகேசனை வொருபெயர் வாய்ந்தது. இத்தீர்த்தக்கலாயில் அனைகமான சைவமுனி புங்வுர்கள்வந்து நீராடிபதால் * தேவர்கண்டாமி எனப் பெயருண்டாயது. நாமெந்த வருவெடுப்போமோ அந்தத்தக்காலத்திலதற்கேற்ற வருவெடுக்கும்படி வேதங் கட்கு நாம் வாய்கொடுத்திருந்ததனால், திரிபுரதகன

* இம்மலிவானது ஆலயத்திற்குத்தெற்கே சூத்தாமணிக்கு வங்குச் சமீபத்திலுள்ள பாலிகதிக்கலாக்கு வழங்குகிறது. பூர்வத்தில் தனியேயிருந்து பின்பு இதயில் கலந்துவிட்டது.

காலத்தில் இவ்வேதங்கள் நான்கு குதிரையாயின. அருச்சுனன் பொருட்டு வேடவுருவங் கொண்டபோது நாய்களாயின, அப்பலத்தில் ஆனந்ததாண்டவஞ் செய்தபொது காற்சிலம்பாயின, பிட்சாடன கோலக் கொண்டகூலத்தக்கெனபினமாயின, இத்தலத்தில் சில ஸிங்கரூபமாய் விளங்க வேளமாமாயின இவ்வேதவனத்தில் உங்கலிஷ்டப்படி பூசைசெய்தி னென்றனர்.

பிரமன் முதலிய தேவர்கள் சிலநாள் பூசித்துச் சிருட்டி. முதலிய வரங்களை யடைந்து தங்களுக்கம்போ யடைந்தனர். சிலகாலத்திற்குப்பின் அப்பா மாதர்பலர் சிவசாயுச்சியங்கருதி உகைமாதாவாகிய வுமாதேவியை ப்பூசித்துச் சிவலிங்கத்துடையிக்கியமாயினர். அன்று முதல் இவ்விளக்கத்திற்குப் பசப் பூமணமுண்டாயது. தேவேந்திரனொருகாலத்தில் விருத்திராகாணிக் கொன்றதனுடைய பிரமகத்தியினை யொழித்துக்கொள்ளும் பொருட்டுத் தலங்கடேயம் தரிசனஞ் செய்து கொண்டே வருகையில் பூர்வபுண்ணியத்தால் தெய்வத்தன்மை பொருந்திய திருவேற் காட்டினையடைந்து, வேதநீர்த்தத்திற் படிந்து சோதிசொருபபான பெருமானை வணங்கி அங்குத்தவஞ்செய்து கொண்டிருந்த முனிவர்களால் அத்தலத்தின் விமை முழுவதும் தேர்த்துவிடலகாலமங்குத் தங்கிப் பூசித்துப் பிரமகத்தி நீங்கப்பெற்றுத் தன்னுடைய கடைந்தனர்.

இவையே யன்றி வேதசன்மனென்னும் பிரமணனொருவனுக்கு ஒரு பத்திராளிருந்தனன், அவன்றத்தை

பிடத்தில் கல்லிப்பின்று சகலாகலா வல்லவனாகச் செ
ருக்கடைந்து அனேகபாண முனிவர்களிடஞ் சென்று
அவர்களுடன் குதர்க்கஞ்செய்ய அவர்கள் அவனை
அற்பவாபு ஞடையவனாகக் கடவைப்பெயர் சபித்தனர்
இதனைக் கேள்விப்பட்ட வேதசன்மர் பயத்து வாழ்ந்து
வருகையில் அச்சிறுவனொருநாள் சமீபத்துக்கொண்டு
வரும்படி காட்டிற்குச் செல்ல அவன்மீதொரு புனி
பாய்ந்து கொன்றுவிட்டது. இதனைக் கண்ணுற்ற
இடையர்கள் வேதசன்மருக்குச் சொல்ல அவரோடி
யுஞ்சென்று புத்திரன்மேல் கிழந்து புலம்புகையில் ஒ!
பிரமணரே! திருவளர்த்தோங்கும் திருவேற்காட்டில்
சென்று ஒருசிலநிங்கம் பிரதிஷ்டித்துப் பூசிப்பையேல்
நினது புத்திரனுபிப்பெற் றெழுவன்" என வெரு
அசிரி ஆகாயத்தி லுண்டாயது. கேட்ட பிரமணர்
அப்புத்திரனை யெடுத்துக்கொண்டு வேதவனமடைந்து
அருட்குறி பொன்றினை யெழுந்தருளச் செய்து அரு
ச்சனை செய்து வரலும் அவ்வருட்குறியினின்றும் அம
லன் வெளிவந்து அந்தணனை! உன்புத்திரனைக் கொ
ன்றது புலியன்று முனிவர்சாபமே புலியாக வந்தது
இனியுன் புத்திரனுடன் சுகமாக வாழக்கடவையென
வழங்கி மறைந்தருளினர்.

இவை முதலிய பற்பல சரிதங்களை கியாக்வ
முனிவர் கிளம்ப காங்கேயக்கடவுள் கேட்டு மகிழ்ந்து

உலகிலிங்கம் அயனப் பாக்கத்திலுள்ள எட்டு லிங்கத்
தொன்று.

முனிவருக்கு விடைகொடுத்தனுப்பித் திருவேற்காட்
 டினை யடைந்து, வேத தீர்த்தத்திற் படிந்து வேதனைய
 க்ளைப் பணிந்து, அவ்வாலயத்திற்குச் சமீபத்தல் ; மா
 கத லிங்கமொன் றெழுந்தருளச்செய்து அதற்குக் கார்
 தனையகரெனத் திருநாமந்தரித்து, சீழ்த்திசையில்
 மமந்தாகினி தீர்த்தமுண்டாக்கி, மேற்றிசையில் தனது
 வேலாயுதத்தினால் ஒரு கூவமுடித்து, அதில் தேவா
 மிருதத்தினை நிரப்பி அத்நீர்த்தத்தினைக் கொண்டிபெரு
 மானுக்குத் திருமஞ்சனமாட்டி, அருச்சுனை புரிந்து
 பலமுறை பணிந்து அக்கோயிலினொருபாங்கரிருந்து
 அரியயோகஞ்செய்து கொண்டிருக்கையில் சாமகண்ட
 னாகிய சிவபெருமான் பெருங்கருணை குடிக்கொண்டிரு
 கும் பெருமாட்டி புடனே வெளிவந்து தமதுமகனை
 யருகவழத்து மடியிருத்தி யுச்சிமோந்து குழந்தாய் !
 நினக்கு வேண்டுவது யாதென்ன ! தந்தையே இந்த
 லிங்கத்தில் தேவரீர் எந்நாளும் வீற்றிருந்து உம்மைப்
 பூசிப்போர் யாவர்கட்கும் கிருபை செய்காளுவேன்
 மும், நானெடுத்த இந்தக்கூவத்தில் ஆடினோர்கள் பிதிர்
 திவத்தில் தருப்பணஞ் செய்தோர்கள், பிதிர்பிண்ட
 நெறியினீர்தோர் இவர்கட்குபிதிர்க்ககிளருள் ளடைத்

• இவ்விளக்கம் ஆலயத்தின் உள்பிரகாரத்தில் மேற்கே
 இருக்கிறது.

• இத்தீர்த்தம் ஆலய கோபுரத்திற்குச் சமீபத்தி லிருக்கிறது

• இக்கிணறு ஆலயத்தின் மேற்கு மதிவக்குப் பின்னிருக்
 கிறது.

திருவேண்டுமெனலும் அங்ஙனமேயாதிக வனககூறி
அம்மையப்பர் மரகதலிங்கத்தின் மறைத்தருளினர்.
கத்தப்பெருமானும் கத்தலிக் கொழந்தருளினர். எவ
ராயினும் சோம்வாரதினம் இக்கிணற்று நீராடி நின்
மலனாகிய சண்முகனை வணங்கின் எத்தகைய பாஸிக
ளாயினும் புண்ணியராகவே விளங்குவர்.

காங்கேயச்சநுக்கம் முற்றிற்று.

ப ர ா ச ர ச் ச ரு க் க ம்.

சிவபஞ்சாக்கிரகாமினர்களே ! விசாகப்பெருமா
னுக்குத் தேவிராஜாதிபதி பட்டஞ் சூட்டுகையில், கத்
தனியென்னும் பகவானது தந்த பாஸினைத் தேவர்கள்
அமிடேசனுசெய்ய வப்பால் அந்நதியின் மலையினி
ன்றுழிவந்து, பாலாறெனப்பெயர்வாய்த்து, கடவுளர்
தொழும் கங்கைநதிக்கிணையாகி, தன்னிடத்து முழ்கி
னர்பாருக்கும் தண்ணருள் பாஸிக்கும் தன்மையுடை
பதாகி விளங்கியது. இப்புண்ணிய நதி தீரத்தில்,
அனேகாயிரமான தலங்குளிருத்தினும், அவற்றுள்ளொரு
உத்தமத் தலத்தினைப்பற்றிச் சொல்லுவேன் கேட்பீ
ராக. ஒருகாலத்தில் அத்தி, பிருகு, குச்சன் ஆங்
கிரன், வகிட்டன், தெளதமன், காசிபன், என்னுமேழு
முனிவர்களுட இமயமலையி னுச்சிபிரிந்து தவஞ்
செய்து கொண்டிருக்கையில் அவர்முன்னிலையில்நான்

முகக்கடவுள்தோன்றி, நீங்கள் தவம்செய்வதற்கு காரணம் யாது? என்ன வரம் வேண்டும்? கேட்பீராகவென, முனிவர்கள்வணங்கி ஐயா! இனிச்சென்மமெடாது வகைபான வரம் வேண்டுமென்ன பங்கயன்குறுகைகசெய்து பெரியோரே! யானைமுதல் ஏறும்பிறுகச் சொல்லப்பட்டு உயிர்யாவும் புண்ணியத்தினை யடைபவேண்டுமாயின்தரும நியற்றவேண்டும். அஃதிரண்டு வகைப்பட்டிருக்கும் அது பசுதருமமெனவுஞ் பதிதருமமெனவுஞ் சொல்லப்படும். பசுதருமமாவது கிரதம்பூணல், யாதுஞ்செய்தல், குளம்பெட்டல், தண்ணீர்பந்தல் வைக்கல், அன்னதானஞ்செய்தல் முதலியவாம். பதிதருமமாவது ஒரு செங்கல்லும் எள்ளளவு கண்ணாம்பு பெரித்து ஒரு சிவாலயத்தில் பணிசெய்ய கிளைத்தல் முதலிய பல திருப்பணிகள் செய்தல், சிவார்ச்சனை செய்தல், சிவலிங்கந்தாழித்தல், திருவிழாச்செய்தல் முதலியனவாம். இதனினுங் கோடியநிகரமானது சிவனடி பார்கட்கு மடங்கட்டிக்கொடுத்து அவர்களை யுபசரித்தல், அதனினுங்கோடிய திகமானது சிவத்தலங்குகில் அடியார்கட்கு ஆகைமுதலிய வளித்தல், இவை யெல்லாவற்றிது முயர்ந்தது திருவேற்காட்டினில் அடியார்கட்கு அன்னமளித்தல், தெய்வநாயகனுக்குத் திருவிழாச்செய்தல் இதனினுமிக்க தருமங் கிடையாது. ஆகலின் இத்தகைய அருமையான தலத்தில் நீதிசென்று உங்கட்கிஷ்டமானதித்தியை யடைபலாமென்றனர். உடனே அவ்வேழு முனிவர்களும் பிரமனிட

த்தில்லிடைபெற்றுத் திருவேற் காட்டினையடைந்துப்
தாசினி நிர்த்தத்திற் படிந்து வேதநாதன் நிருவடி-
யைத் தொழுது பாசநதிக்கரையில் தங்கள் பெயரால்
சிவலிங்கம் தாபித்து வணங்கிவருங்காலையில், வள்ளலா-
லெய் மங்கலபாகன் பிரத்தியட்சமாகி முனிவர்களே !
வைவர்க்கதமணுவந்தாம் வரையில்நீங்கள் தேவபூமியில்
மணிவர் களாயிருந்து, பின்னர் மீளாக்கதியடையக்கட-
வீரென்கட்டையிட்டுக்கொத்தருவினர் அங்ஙனமேயவ-
ர்களும் சிவபெருமான் நிருவருளிற் நினைத்துயந்தனர்.

பின்னொரு காலத்தில், பிரமாலினுடைய மான-
சாபத்தினான வசிஷ்டருடன் விசுவாமித்திரர் விமோ-
தித்து அவ்வசிஷ்டரால் பலதாம் அவமானமுற்று
அதைத்தீர்த்துக் கொள்வானெண்ணிக் கொண்டிருக்-
கையில், அபேயாத்தி மன்னனாகிய சவுதாசனென்னு் மா-
சன் ஒருவனத்தில் வேட்டையாடிக் கொண்டிருக்கை-
யில் இரண்டு அரசர்கள் வந்தெதிர்த்தனர். அவ-
ர்களில் மூத்தவனைக் கொன்றுவிட இளையவன் மானி-
டவேடந்தாங்கி அரசன்முன்வந்து நின்று ஐயா! நான்
அன்னஞ்சமைப்பதில் அளவிலாக் கீர்த்தியுள்ளவனெ-
ன்றான். வேர்தன் அவன் வஞ்சகத்தினைத் தெரிந்து
கொள்ளாதவனாகி அவனை யழைத்துக்கொண் டபேயா-
தித்திருவந்து தன்னிடத்திற் சபையற்காரணயமைத்-
துக்கொண்டனன். அரசன் வீட்டில் ஒரு நாள் பிதி-
ர்த்தினம் வரலும் அவ்வரசன் வசிஷ்டரை யழைப்-
பித்து மிருந்துபெய்கித்தனன். அப்போது வஞ்சகவே

டந்தாங்கி வந்திருக்குந் சமையற்காரன் நாமாயிசத்
தினைச் சமையல்செய்து முனிவனுக்குப் படைத்தனன்
அதனை யுண்டமுனிவன் கோபங்கொண்டு உண்மை
யினை விசாரியாமலே அரசனை அரக்கனாக வாகும்படி
சபித்தனர். அச்சாபத்தினையேற்ற அரசன் இராக்கத
னாகி வனங்கன்றித் திறிந்துகொண்டிருக்கையில் கிசுவா
மித்திரர்கண்டு கிருதனை ! நீ சென்று எனதுவிரோதி
யாகிய வசிட்டன் யாகத்தினைப்பறித்து வருவாயென
லும் அவ்வசுரன் அக்கணமேயடைந்து அவ்யாகசால
யிலிருந்த வசிஷ்டர் புத்திரர்கள் நூறுபேர்களைப் பெ
டுத்து விழுங்கிவிட்டனன். வசிஷ்டர் கண்டு அக்கிளி
யிற்பட்ட புழப்போற்றுடித்து ஒன்றுந்தோன்றாதவ
ராகி உயிரைநீக்கிக் கொள்ளக் கருதிச் சுவணமலை
நீதேறிக் கீழே விழுந்தனர். அப்போது முனிவாருக்
குத் துன்பம் வாராதபடி பூநீதேவிகதாங்கிக் கீழேவிட்
டனன். இவியென்ன செய்வதென வசிஷ்டர்புலம்பத்
தனதுபுத்திரர் மனைவிமார்களுந் துக்கிக்க, மூத்த புத்
திரனாகிய சத்தியின் மனைவியைநோக்கிஅம்ம ! வயிற்றி
லடித்துக் கொள்ளாதே நின்வயிற்றிலுள் கருப்பஞ்
சின்னமாய் விடுமென முனிவர் தேறுதல் சொல்லிக்
கொண்டிருக்கையில், அவள் வயிற்றிலிருந்து ஒரு பெ
ருங்குரலினைக்கேட்டு யாருங்கலங்கிக்கொண்டிருக்கும்
போது, நாராயணமூர்த்தி பிரத்தியட்சமாகி வசிஷ்
டரே ! அக்குரல் உனது மகன் சத்தியென்பவன் யினை
வியின் வயிற்றிலுள்ளபுத்திரனுடையது, அவன்கருணை

நீதியாகிய கண்ணுதற்பெருமானிடத்தில் மிகுந்த அன்பு
பெறும் எனக்குச்சமானமானவனாக விளங்குவனெனச்
சொல்லி விண்ணோகினர். சிலநாளிற் கொல்லாம வசிஷ்ட
னுக்குப் பெளத்திரன் பிறந்தனன். அக்காலத்தில்
அசுரநரி லீறத்தமழை பொழிந்தது அக்குழந்தைக்
குச் சாதகரும முதலிய முடித்துப் பராசரனெனப் பெ
யர்வைத்து வளர்த்து வந்தனர். ஒருநாள் அச்சிறு
வன் தாய்மடியிலிருக்கையில் அவன் முகத்தினைக்கா
க்கி அம்ம! நீமாங்கலிய மிழந்திருப்பதற்குக் காரண
மியாதெனக்கேட்டு, நடந்த விருத்தார்த்தத்தையெல்லா
முணர்ந்து முனிந்து இவ்வளகத்தினை விப்போதே பெ
ரித்து விடுவேனென வசிஷ்டர்கண்டு அப்பா குழந
தாய்! அசுரர் கொடுமைக்கு உளகமென்னசெய்யும்.
நீ, திவ்வியதேஜோருபமாய்ச் சிவபெருமான் திருக்
கோயில் கொண்டிருக்கும் திருவேற்காட்டினை யடை
வாயாக. அத்தலத்தில் நானும் எனைப்போன்ற பல
முனிவர்களும் தவமியற்றிப் பலசித்திகளை யடைந்
தோம். சித்தர், கின்னார், இயக்கர், தேவர்ப்பவர் அத்த
லதினைவிட்டு என்றுயிரியாதுவாழ்வரென்றனர். கே
ட்டபராசர் அக்கணமே தன்பாட்டனரிடம் விடைபெ
ற்றுத் திருவேற்காட்டினையடைந்து வேலாயுததீர்த்தத்
தில்பட்டினத்துகாரந்தராயகளைப்பூசித்து அதற்குவடபாலில்
கண்டிப்பரால் பராசரனைக்கொன்றுபிரதிஷ்டித்து
இவ்விஷயங்கூலயத்தின் வெளிப்பாட்டில் உடக்கே
ஜூர்த்தித.

“ஆரணமுடிவாய்நின்ற வையனேசரணந்தய
பேருணர்வாகிரீடும் பிஞ்ஞகாசரணநாள்வாய்
வாரணவுரிவைபோர்த்து மன்னுயிர்க்குயிராய்வரமும்
நூணசரணமெந்தாய் புண்ணியசரணம்மாநால்”

எனத்தோத் தரித்துநிற்க, காமதகனனான கண்
னுதல்கண்முன்வந்துமுடிவி நீயொரு அரசுக்கதயாச
மென்று வளர்த்து மொது எண்ணத்தினைப் பூர்த்தி
செய்து கொள்ளக் காராய், உனது தந்தை தன்
சுரபிமாருடன் என்னை முழந்திருத்தலை நோக்குவாய்
அவர்பாரும் கண்முத்திடைந்தனர். நீயுண்டாகிய
இவ்வினிகத்தினைப் புகிர்போர் எக்காலத்தினும்பனக
வரின்றி வாழக்கடவொனக் கூறி பெழுந்தருளினர்.
பாசுகர் அங்ஙனமேமாகம்வளர்த்தி அசுரகணவரைபு
காசஞ்செய்து தனது விரதத்தினை முடித்து ஆனந்தம்
கொண்டு தன்னிருப்பிடஞ் சேர்த்து சிவபக்த கிரோ
மணிபாய் வாழ்ந்துவந்தனர்.

பாசுகர்களுக்க முத்தியு.

திருவாழிச்சருக்கம்.

தவனநீறணிந்த தன்னுளி புடைமேயோடு புருவ
காவற்கன்னிப் புதுபுலப்பாக்கிரம சாயியாய் வரமுந்
புலொரு அரசுனிமித்தமாக விண்டுவானவர் கருடனின்
மேலேறி வந்து அனேகமாபிரமான் அம்புகண்ச் சுவ

முனிவராகியத்தீசியின்மீது லேபுதலும் அவையனைத்து
மம்முனிவர் மீதிற்பட்டுத் தூசாடினவுடன் அதிககோ
பமுண்டு, அனேகமாயிரமான அசுரர்களை அரைநொ
டியில் அதஞ்செய்யத்தக்கக் கோடிநூயப் பிரகாச
மான தன்னு சக்கராயுதத்தினை முனிவர்மீது எவ்வள
அது முனிவர் திருமேனியிற் பட்டுக் கூர்மயங்கிக் குப்
புறக்கீழேவிழுந்தது. இதைக் கண்ணுற்ற நாரணன்
மிக்க விசனமடைந்து புத்தக்களத்தி னின்றுத் திரும்
பிப் பாசகிறயிற்சார்ந்து இரவும்பகலுந் தக்கமுற்றுச்
சமீபத்திலிருந்த தேவர்களை நோக்கி ஐயன்மீர்! இது
காறு மென்னிடத்தி லிருந்த சக்கர மொழிந்தது.
கொம்பில்லா மாடுபோலாயினேன். இனிவேறொரு
சக்கரம் அடைவதற்கு ஒரு சூழ்ச்சி தேரன்றுகிறது.
அஃதென்னவெனில்? முந்தியொருகாலத்தில் ஈலந்த
ராகூரன் பெராருட்டு உண்டாக்கி அவனை யறித்த சுத
ரிசன மென்னுஞ் சக்கரமொன்று, அகண்ட சச்சிதா
னந்த கனிபூதனாகிய நமது ஆண்டவன் சிவபெருமா
னிடத் திருக்கிறது. நானவரைப் பூசித்துவணங்கின்
கருணாசாலியாகிய கண்ணுதல் கருணைசெய் தளிப்பர்,
அப்பெருமானை யேத்தியன்றோ அனேகர் தாங்கள்
விரும்பிய வரங்களைபெல்லாம் பெற்றார். நான் வைகு
ண்டம்பெற்று வாழ்வதும் அவர் கடைக்கணிப்பா
லன்றோ. அப்பெருமா னிச்சையின்றி யொரு அணு
வுமசையாது. என்ஓபான் ஞர்கட்டுச் சிறிதஞ்செய
வில்லை. நானிலவகத்தினைக் காத்துவருதலும் அவ

ரணுக்கிரகத்தினால் அல்லவோ? அவர்பாட்சென்று நம்
மெண்ணத்தினைப் பூர்த்திசெய்துகொள்ளலாம், அதற்
குறியதலம் அகிலலோகபூஷணமாய் விளங்குந் திரு
வேற்காடேயாம். வயின் நாபெல்லோருஞ் செல்
வோமெனயாவரை மழைத்துக்கொண்டு வேதவன
மடைந்து, தான் பன்றியாய்ப் பவரகர் தேடியுங்
காணாத பவனமால்வரை போன்ற வெம்மாலை முனி
வர்கள் ஓராயிரஞ் சதுர்புகம் பூசித்த வத்தபனைத் தரி
சித்துப் பரவசமடைந்து உருத்திராக்கமலை பூண்டு,
கரியாலீழிது வெண்மையானமேகம் படித்ததுபோல்
தன்மேனி முழுவதும் விழிதி தூளனஞ்செய்து கொ
ண்டு வாபுதிசையில் சிவலிங்கம் தாபித்துத்தேவர்கள்
சமீபத்திலிருந்து வேண்டிய வபகரணங்களை எடுத்துக்
கொடுக்கச் சோட சோபசாரத்துடன், சிவசகஸ்
திர மந்திரமுச்சரித்துப் பூசித்துப் பின் வேதநாயக
னாகிய சிவலிங்கப்பெருமான் நிருவடியில் ஆயிரத் தாம
ரை மலர்களைக்கொண்டு மலரொன்றினுக்கு மந்திர
மொன்றுகொல்லி யருச்சனை செய்து வருடாகயில் சிவ
பெருமான் அவ்விடையின் அன்பினை யாவருக்குந்
தெரிவிக்கும் பொருட்டு அவ்வாயிரமலரினொன்றினை
மறைக்க,வொரு மந்திரத்திற்கு ஒரு புட்பங்காணாதவ
னாகிய புடனே தாமரை மலரைப்போன்ற தன் கண்
னொன்றினைப்பிடுங்கி யருச்சனை புரிந்தவுடன், உடாச
காயன் வெளிவர விண்டுமூர்த்தி தன்னைமறந்து கரு

உ இச்சிவலிங்கம் எண்ணபாண்டியத்திலிருக்கிறது.

திருவேற்காட்டுப் பராணம்.

நாடிக் கிழேபலதாம் வீழ்த்தெழுந்து நெஞ்சருகி நன்
புவணங்கி.

“போக்குவர விரண்டுமில்லாப் பூரணகாரண சா
ணம் புவனமெல்லா, யாச்சுயவரித்தழித்தடைவெனொடுக்
கியருள் புரிந்தகலா வமைதிதன்னை, நோக்கி யொடுங்
கிய உவகந்தனை மீளப்படைத்தனுக்க ணுகர்ச்சியாவர்,
நாக்கியவற்றினுக் கியன்றதனு கரணமறிக்கு மெந்
தாய் சரணமாமால்.”

எனக் தோத்தரித்து எந்தையே! இன்று என்
சொன்னினைத் தேவரீர் சரணத்தில் அருச்சனை செய்
ததனால் இன்றுமுத லடியேனுக்குக் கண்ணன்
என்னும் பெயர்வழங்கி வருவதாக. இத்தலத்திலைக்
கண்ணபாளையமென யாருமழைக்கக் கடவாஎனத்தெ
ட்டுக்கொள்ள அங்ஙனமே யாகுகவெனக் கருனை செ
ய்து, அருமையான சக்கரமளித்து அந்தர்த்தான மா
யினர். அவ்விண்டுவுடன் வந்தவாசனாள் ஆதிசேடன்
திருவேற் காட்டினடந்த மகிளாகளைக் கண்டு வியப்ப
டைந்து தனது குலமாகிய பாம்புகள் இத்தலத்தி லொ
ருவளையங் கடிக்கப்படாதென்றும் ஒருக்கால் யாவ
ராகிலு மிதிக்க ஆத்துவாள் சகியாது கடித்தாலும்
ஷஷமேதக் கூடாதென்றும் கூறி விண்டுவுட னேகி
னன். இவ்விண்டு பூசுத்த லிங்கத்தினை வணங்கும்பொ
ருட்டு இத்தலத்திலொருதினந்தங்கினைபேர் அவர்பகசெ
ன்மங்கனிற்சொந்த பாவமனைத்துமொழியப்பெறுவர்.

திருவாழ்க்கருக்கறநீர்ப்பு.

அகத்தியச் சருக்கம்.

சிவபக்த சிரோமணிகளே ! பிரமபுத்திரராகிய
 காரதமுனிவரொருநான் இயமலையினிடத்துள்ளவாம்
 வல்ல வெமதுசிவபெருமான் ஸ்ருமணவைபவத்தினைத்
 தரிசிக்கும் பொருட்டு ஆகாயவழியே செவ்வகையில்
 கிடக்கிரியானதொரு மானிடவடிவங்கொண் டெதர்
 வந்து வணங்கி யுபசாரஞ் செய்து, முனிவர் மடியில்
 கொக்கி, கிந்தையே! தேவர்கள் பலருமுள்ள புகழ்
 தடைக்க வென்மனம் புழங்குகின்றது. சீயெனக்குப்
 பம்பகையாக வுபசாரஞ் செய்ததமையின், அனாத யுன்
 னிடத்திற் சொல்லாமற்போக மனமில்ல அசாஸ்த
 பகபதியாகிய பரமேச்சுான் பரதேவருடன் தன்
 விடத்தினிந்து கொண்டிருத்தன்னுண், சூரியசத்
 திரர்முதலிய கிரகங்கள் தன்னைச் சூழ்ந்து வருதலி
 ன்னுமீ, தனக்குமேலுயரமான மல்லொன்று மில்லை
 யென்பொன்மலையானது இறுமாப்படைந்திருக்கிறது.
 தேவர்கள் பலரு மதனியே புகழ்கின்றார்கள். இதற்
 கேற்ற பரிகாரத்தினை நீதேடிக்கொள்வாயெனக்கறித்
 தன்வழியே யேகினர். இதைக்கேட்ட கிந்தியமலை
 பொன்மலையினு பொருமை கொண்டு ஆகாயமுகட்டு
 வளையிலுயர்ந்து சூரியசத்திரர்கள் விண்ணிற் சஞ்சரி
 க்கவொட்டாதபடி தடுத்தான்றது. இதனாலகத்
 திற் பகலிளவிலாமற் போகவும், எக்காசியங்களு நீக
 ள்தற் கேலாமற் போய் விட்டது இதனைக்கண்ட
 தேவர்கள் இந்திரனிடம் போய் முறையிட அவர்

பிரமாவிடத்திற் சென்று கூற, அவர் ஆலோசித்து உடனே கண்ணுதலெழுந்தருளியிருக்கும் காசித்தலத்திற்குச் சென்று, அருந்தவமுனிபாகிய அதத்தியரைக் கண்டு, தபோதனரே ! நீருடனே தென்றிசையரசாடி விர்தியமலையின் செருக்கினை யடைக்கிவரக் கடவா யென்ன, முனிவர், நான்முகத்தேவே ! முத்திக்கேது வாகிய இக்காசித்தலத்தினை யெங்ஙனம் பிரிவேன் ? சிவவேசர்தரிசனமின்றி யெங்ஙனமுய்வேன் ? எனச் சொல்லித் துன்பமுற, பிரமன், குறுமுனியே ! அஞ்சற்க ! இப்போது நீசெய்யப்போகும் காரியம் விண்ணுலகத்தினுக்கும், மண்ணுலகத்தினுக்கு முபகாரமாகும். அன்றியுந் தென்றேயத்தில் வடமறைக்கா டென்னுந் திருவேற்காடுண்டு. அது இக்காசிவினுமேம்பட்டது. அங்கெழுந்தருளியிருக்கு நிகமேசு ! பெருமானிடத்து, தேனினுமிக் கூத் தித்திப்பாகிய தமிழருமையினைபுந் தெரிந்து கொள்ளலாமெனச் சொன்னவுடன், அதத்தியரானந்தங்கொண்டு பிரமனிடத்து விடையேற்றுத் தென்றிசைநோக்கி வரக்கண்ட விர்தியமலை ஓ ! ஓ ! இம்முனிவரொழுகடலை யேப்பாபிட்டவரெவப் பயந்து தன்வடிவத்தினைக் குறுகிக்கொண்டு எதிரிநின்று பலமுகமன்கூற, முனிவர் ஏ மலையே ! நான் தேவதாதாமுஞ் செய்யும் பொருட்டுத் தென்றேயம் போகிறேன் திரும்பிவருமளவும் நீ யிங்ஙனமே யிருக்கக் கடவையெனத் தனது ஈள் ளங்கையினை அதன் முடிமேல் வைத்துப் பாதாளம்

வரையி ளழுத்திவிட்டுத் திருவேர்காட்டினையடைந்து,
மந்தாகினிதீர்த்தம் படிந்து, விபூதி உருத்திராக் கம்
பூண்டு, பிதிர்த்தாரப்பணஞ் செய்து வேலமரத்தடியி
லிருக்கும் கிமலினைப்பணிந்து, ஈசானதேசையில் தன்
பெயரால் ० அகத்தியலிங்கம் பிரதிஷ்டித்துப்பின்னர்
வேதநாயகனைநேசுக்கி,

“அய்யிருபுயத்தபோற்றி யாறணிசுடிலபோற்றி
செய்தவழ்கருமென்கடத்த னேரிழைபாகபோற்றி
மொய்யுலண்டக்கிவ்வா மும்மலங்கடத்தோர்க்கென்றுஞ்
செய்யபங்கயத்தாணல்குஞ் செல்வனேபோற்றிபோற்றி.”

எனத் துதித்தமாத் திரத்து, உமாபுகேச்சுரன்.
மூர்த்தியாய் முன்னெழுந்தருள், அகத்தியர் ஈரவீடா
ங்கழாகப் பணிந்தெழுந்து அரகரசங்கரசதாசிவா !
எனது குலத்தில் பிறந்தவர் யாரும் சிவசம்போ என
மொழியினை நிமிடமேனா மறவாதிருத்தல் வேண்டும்.
விபூதி உருத்திராக் கத்தினை யெக்காலத்தார் தேகத்
தினைவிட்டு நீங்காதபடி தரித்திருக்கவேண்டும். சிவ
பெருமானை நினைவாதபுத்திரன் எனதுகுலத்திற் பிறவா
திருக்கவேண்டும். ஒருக்கால் பிறந்து விட்டால் உட
னே பிறக்கவேண்டும். அனாதியே தென்றேயத்தில்
நிலைத்துள்ள தமிழ் மொழியினை நான் மேலுமேலும்
வுளர்த்தல் வேண்டும், வடமொழிவேதம்போகத் தெ
ன்மொழிவேதமும்விடபெரவேண்டும். தமிழில் மந்தி

० இவ்விலிங்கம் அயன்ம் பாக்கத்திலுள்ள எட்டுலிங்கங்களி
லொன்று.

சம் செயிப்போர்க்கெல்லார் தண்ணாநுந் காக்கவே
ண்டுமென வேண்டிக்கொண்ட மாத் தீர்த்து அங்ஙன
மேயாகுவெனவருளிச்செய்தர் தத்தானமாயினர்.

அநுந்ருவத்து அகத்தியமுனிவர் அழகிய திரு
வேங்காட்டி லமர்ந்திருக்கையில், இராமமூர்த்தி
த்தே எல்லாம் வல்லபாசிவாமிரெழுந்திருந்
தமேகாந்தவமெனத் தேவர்களும், முனிவர்களும்
வதனைக் கேள்விபுற்றுத் தானுமங்குப்போய்ந்
தனர். உலகத்தினிடத்துள்ள அனைவருமேககாலர்க்கு
இராமமூர்த்தசாமி யடைந்தவுடன் வடதிசை நாமுக்கு
தென்றிசையுபாத் தேவர்கள் கண்டு பயந்து திரி
புகனாகிய சிவபெருமானிடத்து முறையிடச் சுவாந்
கருணைகூர்ந்து, சிவராஜ்யோகச் சொல்லாகிய அகத்
தியமுனிவரை யழைத்து, முனிவரே ! உலகம் கீழ்
வாகிறது இது சமமாக வேண்டியாயின் நானே தென்
ந்கைக்குந் போதல் வேண்டும். எனக்குச் சமன
மானவன் யன்றி வேறில்லை. சீயர்போதே பொதிய
மக்களுக்குச் சென்று ஸ்ரீயினைச் சமமாக்கக் கடவாயென்
றனர். அகத்தியர்க்கேட்டு அதிக வியாகூலமடைந்து,
அப்பனை ! இத்தனைக் கோடானுகோடி உயிர்கள் தே
வரீர் திருக்கல்யாண சுந்தரத்தினைத் தரிசித்து, ஆனந்
தங்கொள்ள பாசியாகிய நானொருவன்மாத்திரம் கா
ணுதிருக்கும்படியேகிடவேண்டுமோவென்ன, சுவாமி !
முனிவனாய்பார்த்து கூன்பி வியசனப்படவேண்டாம்
உனக்கு மிகப்பரியமாகிய திருவேங்காட்டில் உமக்கு

பாது திருக்கல்யாணக்கோலத்தரிசனங்காட்டி. அக்
கோலத்துடன் அத்தலத்தி லெந்நாளுமெழுந்தருளி
பங்குனிமாதத்தோறும் திருக்கல்யாண பகோர்ச்சவங்
கொண்டருளுவோமென்றனர். கேட்ட சூர்ப்பழனிவர்
ஆனந்தங்கொண்டு விடைபெற்றுப் பொதிகைமலைவய
லாடைந்து பூமினயச் சபமாகிறுத்தினர். பின்னர் திரி
நேத்திரதாரியாகிய சுவாமியானவர் இப்பயலையினிட
த்து அவங்கரித்துள்ள ஒருமணவரையினிட்டிருந்த இந்
தொலைபீடிகைக்குச் சமீபித்தவுடன், பேண்பால் கொ
ணர்ந்து திருவடியினை யடைந்ததுடைத்து அருச்சுனை
மையத்துடன் பீடத்தின்மீது எழுந்தருளியிருந்தனர்.
பொராதிகேதவர்கள் தங்கள் தங்களுக்குரிய ஆசனத்தி
லிருந்தனர், அச்சபயத்தில் அகிலலோகங்கட்குந்தா
யாகிய பார்வதியம்மையாருக்கு பஞ்சனரீராட்டி ஈரம்
போக்கி, கூந்தற்கோதி, மலரணிந்து, பட்டாடையுந்
த்தி, கண்ணிற்கஞ்சனந்தீட்டி, காதிநீருடுசேர்த்து,
சட்டிக்கட்டி, பற்பலகலன்களைத்தரித்து, இலட்சம்
பக்கத்திலடப்ப மேந்த, அரம்பை சாமரையிரட்ட,
சத்தகன்னியர் சிலிகைதாங்க, மணப்பந்தரி லெழுந்
தருளச்செய்து சுவாமிக்குச் சமீபத்தி னுட்காச்செய்
தனர். பேணை சாந்தம், தூபம், மஞ்சளம், மலர்கொ
ணர்ந்து பெருமான் திருவடியினை கிளக்கிப் போற்றி
யருச்சுனையுரிந்து ஒருபுறநிற்க, சதுர்முகன்சடங்கினைக்
கொயப்படி நிறைவேற்ற, பலவாத்தியமுழங்க, மாதர்
நடனஞ்செய்ய, மங்கள மெங்கனுமுழங்க, பார்வதி

யார் திருக்கரத்தினைப் பரமசிவன் திருக்கரத்திற்கேர்
த்து, இப்பெண் மணியினைத் தேவரீருக்கு அளித்தன
மென மலையமன்னன் சொல்லினர். அப்போது அம
ரர் மலர்மாரி பொழிந்தனர். அர! அரவென யாநு
மாரவாரித்தனர். உடனே சிவபெருமான் தேவியுட
னே இடபவாகனமேறிப்பிரமாதியர்குழு, வேதபாரா
யணம் கீம்ம, பல்லாண்டு பர்ப்பாட, திருவேற்காட்
டில் வந்திறங்கி கல்யாணசுந்தரராய் விளங்கினர், தேவ
மாதர் தட்டினையேந்தி ஆலாத்தி சுழற்றினர். விண்ண
வர்கள் ஆரவாரித்தனர் அக்கணமே பொதியமலையி
னின்றும் அகத்தியர்வந்து வணங்கித் தரிசித்து ஆடிப்
பாடிப் பலவாறு தோத்தரித்து இக்கோலத்துடனே
எந்நாளும் இத்தலத்திலே எழுந்தருளி யிருக்கும்படி
வேண்டிக்கொண்டு விடைபெற்றுப் பொதியமலக்குச்
சென்றுபிரதிதினம் வந்து ஒருமுகுர்த்தநேரங் தங்கிப்
போய்க் கொண்டிருக்கின்றனர்.

அகத்தியச்சுருக்கமுற்றிற்று.

ப ர சு ர ர ம ச் ச ரு க் க ம்.

சிவஞானத்தபோதனர்களே! பிரபலவைதிகசிகா
மணியாகிய பிருகுமுனிவர் கொடுத்த சாபத்தினால்
விண்டிழர்த்தி யானவர் செமதக்கினிக்கும் அவர்மனை
விவரேணுகைக்கும்புத்திரனாப்பிறந்த பரசுராமர் ஒரு
காலத்தில் அவர்தந்தையின் கட்டளையின்படி தாயின்

நிலையினை யறுத்துத்தள்ளி வாழ்ந்து வருகையில், செம
தக்கினி காட்டி நிரூபித்து தவஞ்செய்ய அவர் தலை
யைக் கார்த்தவீரியார்ச்சனன் அறுத்தெரிந்தனன். இத்
னைக் கேள்வியுற்ற பரசுராமர் கோபங்கொண்டு அரசர்
குலங்களை யெல்லா நாசஞ்செய்யவேண்டுமெனக்கருதி
புகழோங்கிய * பூதேஸ்வரத்தலத்திற்கு ஈசானதிசை
ரில் தெய்வமணங்கமழு நந்தவனஞ்ஞழந்த திருவேற்
காட்டினையடைந்து, மந்தாகினி நீர்த்தத்தில் மூழ்கி,
விபூதி உருத்திராக்ஷம் பூண்டு, வேலமரத்து மூலத்தி
லெழுந்தருளும் விமலனாகிய சிவபெருமானை வணங்கி
கிழக்குத்திசையில் வானியொன்வெடுத்து, மேற்றிசை
யிற் கோயிலொன்றுண்டாக்கி அதில் தன் பெயரால்
ஒரு சிவலிங்கந்தாபித்து மலரிட்டருச்சனை புரிந்து பல
நாளி் தவசெய்துகொண்டிருந்தனர். ஒருநாள் காலை
விழைந்துநித்தியகடன்களை முடித்துக்கொண்டு, பாலிக
திக்கரையில் சந்தியாவந்தனஞ்செய்துகொண்டிருக்கை
யில், திருவேற்காட்டுநாதர் மனைவியுடனும், புத்தி
ரர்களுடனும் பஞ்சமர் வேடந்தாங்கி மாமிசத்தினை
பேர்திடுக்கொண்டு குறுந்தடிபிடித்துச் சமீபத்தில் வந்
தனர். தவசிகண்டு கைச்சாடையா எப்பறத்தே யொ
துங்கிப் பேரம்படி சாடைகாட்டினர். அச்சாடை
யினைத் தெரிந்துகொள்ளாதவர் போலச்சவாமி சமீபத்
தில்வந்துவிட்டனர். மாமிசத்தினைத்தின்னும் அபிபாவி!
பாவி! கிட்டவரா தே! வரசுதேயென்று பரசுராமர் சொ

* பூவீருந்தவல்லிக்கு லேருருபெயர் பூதேஸ்வரம்.

ல்லிக்கொண்டிருக்கையில், நாய்கள் மேலேவந்து வீழ்ந்து கடிக்கவாழ்ந்தன, இரண்டு பஞ்சமாய்ப்பின்னகனும் இரண்டிகாங்களைப் பிடித்துக்கொள்ள நேருங் கினர். அப்போது அம்மையார், சீயார்ச்சக்கியாசியா? வைதிகனா? சாற்றமென்றனர். நான்யாவனுபீனுமா ருக. நீங்கவென்னைத்திண்ட வேண்டாம், கோஷம் வருமென்று பரசராமன் சொன்னவுடன் தோடமுனக்கார் எங்கட்காவரும், சீயராமனா? வேறுசாதியா? உன்னைப்பார்த்தால் எங்கள் குலத்தவனைப்போற் காணப்படுகிறதென்று சுவாமி சொன்னவுடன், ஏபன், மரே! நான் சமதக்கினிமுனிவர் புத்திரன் அத்தசைய என்னை யங்கள் குலமென்ன விறுமாட்டான் போகிற யெனப் பரசராமன் கூற, அடாதவசி! சமதக்கினி மகனெனச் சொன்னதினாலேயே எனக்குச் சற்றத்தா னாகிவிட்டாய், உன்தாய் இரேனுதை என்மனைவிநி டத்தி வதிகாப்பிரியமாக விருந்தவென்று சுவாமி சொ ல்லவும், பரசராமன்கோடு மனங்கொதித்து அடா சண்டாளா! நீ யென்னசொன்னாய் நின்னாவ யறுப் பேபென்றனர். அப்போது சுவாமி இராமனைநோக்கி நீ தாயைக்கொன்றவன், சற்றத்தாபாத் தூஷித்தவனா யடனே தண்டிக்கவேண்டும். என்னைவைத யன்னை சிவனே தண்டிப்பன் என்றுகூறி நாய்களை யுடவேற்றி ஓட்டினாலெறிய அதனைத் தண்டினு விராமன் நடுத்துக் கொண்டு சுவாமியினையும் புத்திரர்க்களையும் நன்றாகப் புடைத்தனர். சுவாமிகுரு கோபமிகுந்து நகர்க்கைக்

கடிக்கச் செய்து பிள்ளைகளைவிட்டு ஸ்ரண்டுகொண்ட
யும் பிடிக்கச் செய்தவுடன் கோபாண்டாக இயரு
மல்லுயித்தஞ்செய்ய வார்பித்து உருசுகொண்ட
துக்கி மேலேயெழிந்து, ஒருவனையொருவர் மேர்தி
யடித்துக் கொண்டிருக்கையில், மரமையா சுவாமி
யைப்பார்த்துக் கண்டடைகாட்டிக் கோபஞ்செய்ய
வேண்டாம் பரசுராமனொருக்கா ஸ்ரீந்துவிட நேரிடு
மென்று குறிப்பிக்க, சுவாமி மெல்லமெல்லப்பூட்டி
மெதுவாயடிக்க முனிவன்பயந்து நாமின்னு இவனா
ஸ்ரீந்து கிடுவோமென வெண்ணிச் சுவாமியின் மார்பி
லோங்கி யொருகுத்துவிட்டனர். சுவாமி கோபித்துக்
கொண்டவர்போனடித்து அவனைப்பிடித்துச் சிறிது
பிசைந்து உருண்டையாக்கிக் காலாற்றுக்கி யாகா
யத்திலெரிந்தனர். பரசுராமர் நெடுஞ்ஞாஞ்சென்று
பூமியில்விழச் சிறுவரிருவரும் கைகொட்டிச் சிரித்
தனர். நாய்கள் மேலேவிழந்து கவ்கின. மூர்ச்சை
யாகவிழ்ந்த அவர் முகத்தில் தென்றற்காற்று வீசிய
வுடன் சிறிது தெளிந்து மனதி லிந்தப்பிரகார மெண்
னுவாராயினர். அத்தோ! என்ன அல்லலுற்றேன்.
என்ன அவமானமடைந்தேன். உயர் குலத்திற் பிறந்
தேன். நல்லநெறியினை யனுட்டித்தேன். தந்தையிடம்
வேதங்கனையெல்லா முணர்ந்தேன். உலகமேசத் தா
கைக்கொண்டேன். தவஞ்செய்துகொண்டிருந்த என்
றந்தையை யொருவன் கொல்லப் பார்த்திருந்தேன்.
இப்போது இப்பஞ்சமனா ஷடியுண்டு மூர்ச்சையடைந்

தேன். இத்தகையவெனக்கு உயிர் நீங்குகாலம். வர
வில்லையே. என் சென்மழு மொருசென்மமோ! சிவ
னைச் சிந்திப்பவருக்கு இத்தகைய அபாயம்வரலாமோ
அடியார்கட்குத் துன்பம் வராதென்று சொல்வது
பொய்த்துப் போச்சோ? பிறவித்துன்பத்தினை யொ
ழித்தலால் உருத்திர னெனவும், சுகத்தினை யண்டாக்
குதலாற்சம்புவெனவும், நன்வாயைச் செய்தலாற்சங்கர
னெனவும் பெயர்வாய்க் திருக்கின்றமை இப்பாவிரி
விடத்தில் முன்னினையால் பிரயோசன மில்லாமற்
போய்விட்டதோ? ஆயினும் எத்தகையதுன்பம் வரீ
னும் அப்பெருமான் றிருவடிமலர்களை யொருபொது
மறவேன். திருவேற்காட்டு நாதனையே தியானஞ்செய்
வேனெனச் சிந்தித்துக்கொண்டிருக்கையில், பரிபூரண
னான பரமசிவம் பார்வதியுடன் திருமாரருக்குழுவே
தீர்வந்து பரசுராமனைக் கையாண்டுத்து மன்மதவடி
வாக்வி அன்ப! நினக்கு வேண்டும் வாய்ந்தென?
ஐயனே! ஆராலுபநிதற்கரிய நின்றிருவடியை யின்று
நான் காணப்பெற்றேன். அடியேனை யொருபொருட்
டாய் மதித்து கானத்தில் வந்து காட்சிதக்தீர் என்
புண்ணியமே புண்ணியம். நான் தெரியாது செய்த
பிழையினைத்து மன்னித்தருளவேண்டும். என்றந்தை
வைக்கொன்ற கார்த்தவிரியார்ச்சுன விருபத்தொரு
தினமுறைவகையில் நாசஞ்செய்து அவர்களிரத்தத்தில்
நான் தருப்பிணஞ் செய்தல் வேண்டும். நான் பூசித்த
இந்திர பாகர்மலங்கத்தினைத் தரிசித்தவர்கள் புத்ர

பெளத்திரநுடனே வாழ்த்து மோட்ட மடையவேண்
டும். நானெடுத்த தீர்த்தத்தில் அமாவாசைதினம்
மூழ்கினேர் மிஞ்சாத செல்வத்தினை யடையவேண்டு
மென்றனர். ஆண்டவன் அங்ஙனமே யாருதவெனக்
கூறிச்சிவலிங்கத்தி லார்ந்த நுரினர்.

பாகராமச்சருக்க முற்றிற்.

அடிமுடி தேடிய சருக்கம்.

சிவாக்கிரயோகிகள் ! பண்டைய காலத்தில்
சிற்சில முனிவர்கள் தங்களுக்குண்டாகும் சன்மத்
தினை யொழித்துக் கொள்ளும் பொருட்டு பிரயண
நோக்கி கெடுங்காலம் தவம்புரிந்தனர். பங்கையன்
வெளிப்பட்டு முனிவர்களே ! நீங்கள் கொண்ட வெண்
ணமிக வரியது. அது உங்கட்குச் சித்திக்க'வெண்டுமர்
னால் அறியாத புகழினைப் பெற்றீர். ஏன்து மறைக்காட்
டினையடைந்து, மாதொருபாகனை மாரிட்டருச்சனை
புரிதல் வேண்டுமென்றனர். அம்மொழிகேட்ட முனி
புங்கவர்கள் பூவைமாரகரினுக்கு வடவழக்கிலுள்ள
திருவேற்காட்டினை யடைந்து, வேததீர்த்தம் படிந்து
விழுதியுருத்திராக்கம் பூண்டு, விதனிதமானமலர்களைக்
கொண்டு வேதநாயகனை யருச்சித்துப்போற்றி, கார்த்
நாயகனுக்குச் சமீபத்தில் வடக்குத்திக்கில் ஒரு சிவலி

பூவையென்பது புகிருத்தல்.

ங்கமெழுந்தருளச் செய்து வணங்கிப் பல்வாமென்று
மறல்பயமின்றி வாழ்ந்தனர். கவேத னென்பவன்
அதற்கருகிலொரு சிவலிங்கத்தினைத் தாரித்து நமன்
பயமின்றியிருந்தனன். மரர்க்கண்டேய முனிவரும்
இவ்விடத்துச் சிவலிங்க பூசைசெய்து காலன்றுன்பத்
தினைக்கடந்தனர். சாலங்காயனென்பவனுடைய பவு
த்திரனிறந்துவிட அச்சிறுவன் நற்கை தீர்த்துத்துப்
பூசித்து மாறுபடியுந் தன் புத்தி னுக்கு உயிர்வரும்படி
செய்து கொண்டான். இன்னம்பலமே சிவவிடம்
பூசித்துத் தீர்க்காயுட்புற்று வாழ்ந்தார்கள்.

முன்னொருகாலத்தில் சலாபிரளய முண்டாகி
உலகமனைத்து முழுகிவிட்டது. சத்தியலோகத்திலுள்ள
சதுர்முகப் பிரமாவானவர் மறுபடியும் பூமியினைப்
பழையபடி சிருஷ்டிக்க வேண்டுமெனக்கருதித்தன் னுல
கத்தினின்று மெழும்பி பெங்குள் சுற்றி வருகையில்
திருப்பாற்கடலில் அதிசேடன் பீது தூங்கிக்கொண்
டிருக்கும் திருமாலினைக்கண்டு அவரை நித்திரையினி
ன்று மெழும்பி நியார்? எனக்கேட்டனர். அவர்
நான் விண்டு, உன்றற்கை, உலகத்தினை இாட்சித்து
வருபவரென்றனர். பிரமாதேட்டு நகைத்து இஃதெ
ன்ன வாச்சரியமாக விருக்கிறது நான் சிருஷ்டிகர்தா
வாககிருக்க, என்கிருஷ்டியிலெல்லாம்மடங்கிக் கிடக்க
யாவருக்கு நான் நற்கையாககிருக்க, நீ எனக்குத் தீந்
தையென்றதென்னை? எனவும், விண்டுவுஞ்சினந்து இரு
வருமொருவருக் கொருவர் வாக்குவாதம் புரிந்து

செருங்கி யொருவர் மேலொருவர் அனேகமான பாணங்களைப் பிரயோகித்து வலகாணித்து நடுநடுங்கியுத்தம் புரிந்து, ஒருவரை 'யொருவர் மேலே தூக்கி' பெறிந்து, மல்லுத்தம்புரிந்து கி பெரியன், நான் பெரியனெனக் கூறிப் பதினாறாம் வரடம் யுத்தஞ்செய்தனர். இங்ஙனம் போர்புரிவோர் மத்தியில் சோதி சொருபமாய்மங்கா லிக்கரகமான சிவலிங்கமொன்று அண்ட கோளாகையின் மருகுவகிழ்ப்பட வெழுந்து நின்றது. கண்ட விநயமும் பயந்து நடுங்கி யொன்றுத் தேன்றா தவராகி ஓ...தென்ன? நான் பெரியவன் நான் பெரியவனென நாயி நவநம் யுத்தஞ்செய்ய நாக்ருமேன்தோவொருநூர்த்தி நம்பி நவர் மத்தியில்தோன்றியதே. இதனடியினையும் முடிபிளையும் காண்போமெனத் தங்களுக்குள் பேசிக்கொண்டு, விண்ணவானவர் பன்றி யருவமெடுத்துப் பாதாளவழியாக வாயிலெழுடந் தேடியும் அடியினைக்காணாது மிகவிளத்துப் புறியெய்தி வந்து நின்றனர். பிரமன் அன்ன வழுவொகித்து ஆகாயத்திற்பறந்து ஆவிரவருடந் தேடியுலுத்து சிறுதுக னெல்லா மொடிந்து திரும்பிக் குழுவந்து நின்றனர். இந்நவருமொருவரை யொருவர் பார்த்து நம்முடைய தன்மை மிகநன்ற யிருக்கிறது, நம்முடைய செருக்கெல்லா மொழிந்தது, ஆயினுமின்னொருவர் முயற்சித்துப்பாப் ப்போமோ? என்றலோசித்துக் கொண்டிருக்கையில் ஆகாயத்தில் இருக்கு வேதமானது தோன்றி, ஏ தேவர்களே! உத்தம வேதியர்களாலே துதிக்கப்படுபவன்

யாவன்? சூரியசக்திர் முதன்மையவைகளைப் பிரகாசிக்
கச்செய்யவன்யாவன்? பெருங்கூடணியாவாயாவருக்கும்
பெரும்பதமளிப்பவன் யாவன்? அவனன்றோ உங்கள்
மத்தியிலுதித்தவன், அவனன்றோ உங்கள் மயக்கத்தி
னைத் தீர்ப்பவன் என்றது. யகர்வேதத்தோன்றி, ஏதே
வர்களே உங்களிருவரையும் தமது வலதுபக்கத்தி
லுமிடது மயக்கத்திலுந் தந்தோன் யாவன்? தகராகா
யத்தி லெழுந்தருளி யுவகத்தில்தோயாதுநீதாயாதும்
நின்றோன் யாவன்? அவனன்றோ உங்கள் மத்தியி
லுதித்தவன். அவனன்றோ உங்கள் மயக்கத்தினைத்
தீர்ப்பவனென்றது. சாமவேதார் தோன்றி, ஏதேவர்
களே! உங்களிருவருக்கும் வைகுண்டத்தினையுள், சுத்
தியலோகத்தினையு முண்டாக்கிக் கொடுத்தோன் யா
வன்? முர்த்திகளாயும் மதிட்டித்துநின்றமயரூபமாக
விளங்கிப் பிரபஞ்சத்திற்கு அதிட்டான முர்த்தியாவி
ருந்து விளங்குபவன்யாவன்? நீலாத்ரவட னஞ்ஞான
த்தைநீக்கி நீலமான நீதி தந்தருளுமவன் யாவன்? அ
விஸினைத்தும் வரிபாடு செய்ய நின்றான் யாவன்? அ
வனன்றோ உங்கள் மத்தியிலுதித்தவன், அவனன்றோ
உங்கள் மயக்கத்தினைத் தீர்ப்பவனென்றது. மூன்று
வேதங்களுஞ் சொன்ன மொழியினைக் கேட்டுக் கண்
னுதல் முர்த்தியெனத் தேர்ந்து இருவரும் பயந்து
நடுங்கி,

முடிவிலா வின்பயான முதல்வனை சரணமுன்னாட்
கடுதகர்ந் தெய்யாடுஞ்ஞகக் காத்தனை சரணங்காலன்

பாடிமிசைவிழக்காய்க்க பதாம் பரணம்பணி
வடியனொற்றிலாமை உகற்றினை சரணமாபால்.

எனத்தோத்தரித்து நீர்க், சர்சிதாந்ததைய
சாம்பகிவன் எதிர்நோன்றி நீங்கன் கிழையும் வரமி
யாதென? பெருமானே! அறியாமையா னாங்கனியற்
றிய போரினைத் தவித்தாண்ட புண்ணிய சொருமியே
எங்கட் குடோலுமேலு மித்தகைய மயக்க மடிந்தடிவரா
மலும் தேவரீர் தெய்வமென்னும் கொள்கை நீங்கா
மலுமிருக்கக்க நலபசெய்தருள வேண்டுமென்றிருவரு
மிறைஞ்சிறக்க, சுவாமி அவர்களை நோக்கி, நீங்கமிரு
வரும் நாரிகளி நம்பி விழைந்தருளுந் திருவேற் காட்
பனை யடைந்து நம்மையருச்சித்து அவ்வளத்தின் பா
ங்கர் சிவலிங்கமொன்று பிரதிஷ்டித்துப் பூசித்துப்
பழையபடிபுங்கன் கொற்றிற் பெற்று வாழக்கடவீர்
களாக வுலகத்தில் தவம் சர்கியாசம் யாகம் விசும்,
தர்ம முநியவற்று லுண்டாகும் பலன், சிவலிங்க
பூசையா லுண்டாகும் பலனுக் ளீகார்கோடியி லொ
ருகூறு மொய்வாது. எத்தகைய குலத்திற் பிறந்தவ
ரேனும் இலிங்கவருச்சனை செய்வோர்க்குப் பாவமே
கிடையாது, எம்பயமுங் கிடையாது, விண்ணோர், கிஞ்
சையர், அசுரர், அட்சர், நால் வருணத்தோர் முதலிய
பெத்தகையரேனும் சிவாச்சனையிலும், கிபூதி யருத்
திராட்சத்திலும், யாருக்கிஷ்ட மில்லையோ அவர்கள்
சண்டாளன் வீட்டிலே நாயைத்தின்னு மவரைக்காட்
டினு மிழிவான் > சன்மத்தினுமி பிறப்பர். ஆகலின்

உடனே சென்றுசிவபூசை செய்கவெனச் சொப்பி வறை
ந்தனர். அவ்வண்ணமே திருவேற் காட்டிற்குச்
சென்று மந்தாகினி தீர்த்தத்திற் பாய்ந்து விட்டதி யருத்
திராக்கும் பூண்டு வேதகேதாத்திராள் செய்து சிவலிங்கக்
தாபித்துத் திருமாளுடன் கோட்டிப் புசித்து வேண்டிப்
வரம் பெற்றுத் தங்களுக்க மாடைந்தனர்.

அடிமுடிதேடிய சுருக்க முற்றிற்று.

வலம்புரிசருக்கம்.

சிவகாநுண்ணிய முனிவர்களே ! அயோத்
திமா நகரினை யரசாட்சி செய்து வந்த தாரதசகா
வர்த்தியின் புத்திரனாகிய இராமர் இவங்காதி பதி
யாகிய இராவணனைக் கொல்ல வறனலுண்டாகிய பிர
மகத்தியினை யொழித்துக்கொள்ளும் பொருட்டுச் சே
னாகில் இராமலிங்கப் பிரதிஷ்டை செய்து பூசித்துவரத்
தேவாதி தேவனாகிய சிவபெருமான்வெளிவந்து இரகு
ராரா ! கினைப்பிடித்துவந்த பிரபாகத்தி யுன்னை விட்
டொழிந்தது. உனது அந்தியகாலத்தில் சிவகதியாடை
யும்படி வேதவனமடைந்து நம்மைப் பூசிப்பாயாகவெ
ணக் கட்டளைவிட்டுக் கரத்தாருளினர். இராமர் சிதா
பிராட்டியாடன் கிமானமேழித் திருவேற்காட்டாட
யடைந்து தேவர்கண்ட மடுகில் தீர்த்தபாடி நிகமே
சனைத் தரிசனஞ் செய்துக்கொண்டு கரத்த காயகன்

கோயிலுக்குக் கீழ்பாஸில் * இராபோசலீங்கம் என
ஒன்று தாபித்து பூசித்துச் சிலநாள் வாழ்ந்து, அரிய
வாங்களை யடைந்து, அயோத்தியினர் ரோந்து, பதி
னாயிரமாண் டராட்சிசெய்து பின்னர் சிவகதி யடை
ந்தனர், சிலகாலத்திற்குப் பின் அவ்விராம பத்திரர்
கலிநுவலும் தமது தந்தை பால் திருவேற்காட்டு மகி
மைமயத் தெரிந்து இத்தலத்திற்கு வந்து ஸேததீர்த்
தத்திற் புகுந்து ஸேதகாயகனைப் பூசித்துச்சிலநாள் தவ
ஞ்செய்து கொண்டி ருந்து பின்னர் தங்கள் பெயரால்
ஒருசுட்டி மெளலம் இவ்வன் லிங்கமெனவுந் தாபித்
துப் பூசைசெய்து அயோத்திக்குச் சென்றனர்.

முன்னொரு காலத்தன்னில் நான்முசுனம், நாரண
னம், இத்திரனம் மற்றைய தேவநாட்டி அகர் தத்
கட்குச் செய்ய முபத்திரவத்தினை நீக்கிக்கொள்வதற்
குபாயமெப்படி வெளச் சித்தித்துத் தங்கள் காரியஞ்
சித்திபெறவும், அகர்தந்திர மழியவமெண்ணி மந்தா
கிரிக் நானென்று மாடிவளையி பூசித்து வநுகையில்,
தேவர்பெருமான் தெரினந்தந்து, தேவர்களே ! நீவர்
நினைத்த காரியம் நீல்பெறக் கடவதாகவெனவாயிற்று
தானாக தன் பத்தினியுமாக அந்த முத்தமகிரியி னொரு
பாக்கர் ஒளியம்பலதீட்டி யிருந்தவொரு மண்டபத்தி
லொரந்த நகரி வேடிக்கையாகப் பார்த்து வருகையில்
ஒருபக்கச்சில் ஏழுகோடி மகாமந்திரர்கள் சூழ கிரு

௦ இல்லிலங்கம் பெருமாககாத்தி விருக்கின்றது.

0 இல்லிண்டு விங்கங்கனம் கோயம்பேட்டி விருக்கின்றன.

பிரணவ மணுவீணக்கண்டு இவை யென்னவெனப் பார்
வதியார் கேட்க, சுவாமி, பெண்ணே ! இவ்விரண்டு
மணுக்களே வேதாசுவங்க னுற்பத்தி யாகிறதற்குக்கா
ணமா யுள்ளன. அது சக்திப்பிரணவம், இது சிவப்
பிரணவமெனக் கூறி இருவருமுறையே இருமகாமம்
திரங்களை நோக்கித் தீட்சித்த மாத்திரத்தில் அவ்விர
ண்டுபிரணவங்களுமொன்றுடனென் றாவளாவ அவ்வி
ரண்டினின்றும் பிரணவ ரூபமாகிய யானைமுகத்துடன்
ஒருபுத்திர னவதாரம் செய்தனன். அப்புத்திரனை யம்
மையப்பரி நுவரு மெடுத்துத்தம்மாமிதிருத்தியிணைத்து
முத்தமிட்டபின் அம்மையார் நாயகனை நோக்கிக்கவா
ம் ! இப்புத்திர னெல்லாத் தேவர்கட்கு மதிபதியாக
விருக்க வேண்டினொன் ப் பிரார்த்திக்க வதற்குநகந்த
பெருமான் பிரமாதி தேவர்களையும், அகத்திய ராதி
முனி புங்கவர்களையும் யாழமுப்பித்தார் சார்பத்தி விரு
த்தி மூத்தபிள்ளையானை யொருபுடத்தி லெழுந்தருளச்
செய்து, கங்கை நீராட்டி, செழுங்கலன் சாத்தி, மணி
முடி சூட்டி. ஏ தேவர்களே இன்னமுதலிக்குமாரன்
உங்கட்கெல்லாக் தலைவனாக விருக்கக்கடவன். விண்
ணுலகத்தவரேனும், மண்ணுலகத்தவரேனும் யாதா
மொரு காரியஞ்செய்யின், இவனை முதலில் பூசித்தே
யாரம்பிக்க வேண்டும், இலையேல் அக்காரியஞ் சித்தி
யாகாதபடிவிக்கினமடையும். இவனுக்கு விக்கினவிநா
யகனெனப் பெயர்வழங்கக்கடவதாகவென்றனர். தேவ
ர்சந்தோஷித்துப் பூசித்து விடைபெற்றுச் சென்றனர்

பின்னர் விநாயகக்கடவுள் மகா கைலாயத்தில்
 விளையாட வாரம்பித்துச் சூரியமண்டலத்தி னுழைகிற
 தும், சந்திரமண்டலத்தில் வருகிறதும், மேருமலையில்
 புகுகிறதும், மந்தாமலையில் வெளிவருகிறதும், இவ்வ
 ண்ணம் பல சிறு குறும்புசெய்து, நீர்விளையாட நினை
 த்துத் திருப்பாற் கடலுக்குச்சென்று அக்கடலிலுள்ள
 நீரெல்லாம் தன்னொரு துதிக்கையால் உறிஞ்சுதலும்
 அத்துதிக்கையி லுள்ளாக வெள்ளத்துடன் ஆதிசேட
 னும், அதன்மீது பள்ளிக்கொண் டிருந்த நாணனும்,
 அவருந்திவி லிருந்த பிரமனும், அவர்மனைவி இலக்கு
 மியும் அவர்சமீபத்தி லிருந்த கருடனும் அவர்கையி
 லிருந்தசங்குசக்கரங்களும் பிரவேசமாகச் சிறிது நேர
 த்திற்குப்பின் விநாயகரீளவும் பூமியின்மேல் விடுத
 லும், அவ்வெள்ளத்தில் கிதறுண்ட சிறு துரும்புகள்
 போல அயனரி முதலாயினோர் எங்குஞ் சிதறி விழுந்து
 மெள்ளமெள்ள ஒரிடத்தி லென்று சேர்ந்து, தாங்
 கள் பட்டபாடுகளையெல்லாந்தமக்குள்பேசி முன்பிறப்
 பில் செய்த புண்ணிய வசத்தால் இப்பொழுது புனர்
 ஜன்மம் பெற்றோம் என்று மயக்கந்தெளிந்து மகிழ்ந்
 திருக்கையில் திருமால் தனது கரத்திலிருந்த பாஞ்ச
 சன்னியமாகிய வலம்புரிச்சங்கை காணாது திகைத்துக்
 கொண்டிருக்கையில், அவ்வலம்புரி சத்திப்பதைக் கே
 ட்டு அது வினாயகன் கணத்தலைவர்களிடத் திருப்பதா
 கத் தெரிந்து கைலை யடைந்து கண்ணுதலை வேண்ட
 அவர் திருவேற்காட்டினை யடைந்து தவஞ்செய்துகண்

பதியினிடத்துப் பெருவாயெனக் கட்டளை விடக்கேட்டு விண்டு விடைபெற்றுத்திரும்பி வடவேதாரண்யஞ் சென்று மந்தாகினி தீர்த்தம்படிந்து னிராயகக் கடவுளை நெடுங்காலம் பூசித்து அவரிடத்து அவ்வலம் புரியினை யடைந்து, பலவரங்களு மேற்றுத் திருப்பாற்கடலினை யடைந்தனர். அந்தலத்து னிராயகநுக் கதுமுதல் வலம்புரி னிராயக ரெனப் பெயர்வழங்கலாழிற்று.

வலம்புரிச் சீருக்க முற்றிற்று.

முனிவர் பூவாச்சருக்கங்.

சிவானு புதிமான்களே ! விண்டு ழுர்த்தியானவ ரொருகாலத்திற் புத்தாவதார மெடுத்து நாரத முனிவருடன் சென்று செய்த சரலங்கலினால் திரிபுரத்தில்கா மிய பத்தியினை யுடைய அசுரரெல்லா மயங்கிச் சிவபிரானை வணங்காது கெட்டனர். நிஷ்காமிய பத்தியினை யுடைய சுசீரன், சுசன்மன், சுபுத்தியாகிய மூவர்மாத் திரமயங்காது சிவபக்த சிரோமணியாய் விளங்கின மையின், அவர்கள் விழையும் வரம் யாதெனத் திரிபுரந் தகழார்த்திகேட்க யெம்பெருமானே ! நாங்கள் தேவரிருடைய திருக்கோயிலில் துவரபாலரா யிருத்தல் வேண்டுமென அம்மூவருங்கேட்டுக்கொள்ள, அங் னனநீர் னிரும்பில்திருவேற்காட்டினையடைந்துகீழ்பாவி னுங்கள் பெயரால் சிலவிங்கப் பிரதிஷ்டை செய்து பூசிப்பிரேஸ் வேண்டும்வரத் தருவோமெனக் கூறி யந்தர்த்

தியானமாயினர். அங்ஙனமே யவர்கள் வேதவன மடைந்து வேததீர்த்தமாடி, காந்தநாயகரை வணங்கி யவருக்குக் கிழக்கே * திரிபுரந்த கேசரேன ஒருவ ருட் குறிதாபித்து அருந்தனை புரிந்து தங்களுக் கிஷ்ட மான வரங்களை யேற்றுத் துவாரபாலராய் விளங்கி னர்.

துவாபர யுகத்தில் பாரதப்பேரூரில் சுற்றத்தார்க ளொருவருக் கொருவர் விரோதித்து அதர்மமாக யுத் தஞ் செய்வதாகப் பலராமர் கண்டு கோபங்கொண்டு தீர்த்தயாத்திரை செய்யக்கருதி, கடலாடை சூழ்ந்த காசினி முழுதுஞ் சஞ்சரித்து, கோடி தீர்த்தம்படிந்து அங்கும் பல கோயில்களிருக் கக்கண்டு அவ்வாய்வங் களை முக்கால் வலம்வந்து, அங்கிருக்கு மாதவர்களை நேருக்கி, முனிவர்களே ! இவ்வுலகத்திற் புண்ணியதல ன்க ளெத்தனை யுள, அவற்றுட் சிறந்தது யாது ? என வவர்கள் கூறத்தொடங்கினர். அலாயுத மேந்திய அண்ணலே ! இந்த நாவலந்தீவிலே தேவர் விழைவ தென்றும் பரதகண்டம், யாவரும் புகழ் நவகண்டத் துள்ளும் கருமஞ் செய்யக் கூடுதல் குமரிகண்டம், கும ரிகண்டத்திற் கிண்கிடையாது. இக்கண்டத்தி லெண் ணிறந்த தலங்களுண்டு, இவற்றுள் விண்டுதலங்கள் சிற ப்புடைத்து. இவற்றுள் மாந்தரியற்றிய சிவலிங்கத் தலங்கள் சிறப்புடைத்து. இவற்றுள்ளும் தேவர் பிரதி

* இவ்விளங்கம் அயனம்பாக்கத்திலுள்ள எட்டு விங்கத்தி லொன்று.

ஷ்டித்த சிவத்தலங்கள் சிறப்புடைத்து, இவற்றுள் சுய
ம்புத்தலங்கள் சிறப்புடைத்து. இவற்றுள் காசி சிறப்
புடைத்து, இதனினுங் காஞ்சி சிறப்புடைத்த. இத
னினுந் திருவேற்காடு மிகச் சிறப்புடைத்து, இத்தலத்
திற்பிறந்தோர், வாழ்ந்தோர் சொன்னோர் யாவருமுத்தி
யடைவ ரென்றனர். கேட்ட பலராமர் பரமசுந்தோஷங்
கொண்டு திருவேற்காட்டினையடைந்து வேததீர்த்தமாடி
க்கார்த்த நாயகனைத் துதித்து, உபமன்யுபக வானிடத்
துத் தீட்சை பெற்றுத் திரிபுராந்த கேசருக்குக் கெற்
கில் பலராமேசர் எனச் சிவலிங்கம்பீரதிஷ்டித்து அருள்
சனை புரிந்து பலவரமேற்று வடமதுரைக் கேகினர்.

மற்றொரு காலத்தில் இத்திருவேற்காட்டில். வால
கில்லியர், விசுசர், விரதாக்கினி, வசிட்டர், கபிலாம்பரா
சரர், பயிலர், ஆர்த்தி, சம்புத்தி, சனகர், நிரமாணி,
சனாதனர், மதனாச்சனர், சனந்தனர், சனற்குமாரர்,
விருமர், காசிபர், டிண்டி, வயிச்சுதர். சகட்டிணு, வாலி
வான்மீகர், பார்க்கவர், வியாக்கிரபாதர், சாத்தூர்,
சுகோராததிரையர், கௌதமர்; உசனர், சத்தியதாப்
முண்டசுரர், ஆபத்தம்பர், காத்தியாயனர், சற்கர், சந்
திசுவலாயனர், நாரர், பயத்துதர், சுத்தமர், நிரகர்
கிதுதர், சம்பரர், கிழவியர், சுதர்மர், முதலிய முனி
வர்களும் 0 பாண்டவர், கன்னர் சிபி முதலிய அரசர்

“ ௦ பாண்டவர் பூசுத்த விடத்திற்கு அருச்சுனமேடு என வழ
ங்குகிறது. ௧ இக்கொரு லிங்கமுமுண்டு. ஆலயத்திற்குக் கிழக்
கே இருக்கிறது.

களும், ஆறு சாத்திரம் நால்வேதம், ஆகமம், பதினெண்புராண முதலிய நூல்கள் தேவ வருவெடுத்து வந்தும், நவக்கிரகங்களும், மகாபலி வாணன் முதலிய அசுரர்களும் ஆக இவர்முதலாக நூற்றைம்பத் தைந் துபேர் தங்கள் சங்கள் பெயர்கலால் சிவலிங்கப் பிரதிஷ்டைசெய்து பூசித்துப் பேறுபெற்றனர்.

முனிவர்புசைசி சருக்கமுற்றிற்று.

பலன்பெறு சருக்கம்.

சுவானுபூதி பான்களே நவமணியினுள்ளும் பொன்னுள்ளும், சிவையாளேனும் சிவலிங்கம் பிரதிஷ்டிக்கின் சிவ பதாரடைவர், ஸிரதமனுட்டித்தல், தவாபிழைத்தல், யாகம்முரிதல் சமுத்திர ஸ்நானஞ்செய்தல் கங்கைபடித்தல், பல சிந்தித்தாரால் முதலியவற்றா லுண்டாகும் பலன் ஒரு சிவலிங்கமடைத்தலுக்குச் சமமாகாது. ஸிண்டு, ஸிரிஞ்சன், இர்திரன், தேவர்கள், இருடிகள், முனிவர்கள் ஆகிய லிவர்கள் பூமியிலும், நதிக் கரைகளிலும், மலகண்டமீதும் சிவலிங்கப்பிரதிஷ்டை செய்து சிவரர்ச்சனை புரிந்தார்கள். தோட்சம் கிரும்புவார் சிவலிங்கப்பிரதிஷ்டையே செய்வா. இத்தகைய சிவலிங்கப் பிரதிஷ்டை திருவேற்காட்டிற் செய்யினும் மத்தலத்திலுள்ள சிவலிங்கத்தினை யொருதர மிறைஞ் றினும், உலகமனைத்து புகழ் விமானமேறி, வரசவனா லிவர் வணங்க, தேவர் பூமாரிபொழியக் கைலாயமடை விகாமிகோபாத்தியாய

வது திண்ணம். திருவேற்காட்டில் அம்மை யப்பரை
யொரு பீடத்திற் செய்து வைத்தோர்மேலாமருணெறி
யடைவர், அம்மனைக் தனியே பிரதிஷ்டிப்போர் சந்
ததிவிளங்கச் சகலபோக மனுபவித்துப்பெருமான்நிரு
வடியை யடைவர் நடராஜ லிங்கரக மமைப்போர்
அடையும்பலனுக் களவில்லை திரிபுராந்தகர் லிங்கரக
மமைப்போர் இரதாருடராய்ச் சிவலோகஞ் சேர்வர்
கங்காதர மூர்த்தியை யமைப்போர் முத்தராய் லிளங்
குவர், சந்திரசேகரரை யமைப்போர் சண்டாளரோ
யாயினும் ஜாதியி லுயர்ந்து சரம்பசிவன் நிருவருள்
பெறுவர் தட்சணமூர்த்தியை யமைப்போர் ஞானநாய
கராய் லிளங்குவர், பிக்ஷாடனரை யமைப்போர் நீங்
காச் சிவகதி யடைவர். விநாயகரை யமைப்போர்
யாதொரு லிக்குனமின்றி வாழுவர், வள்ளி தேவசேனா
திபதியை யமைப்போர் கந்தகிரி யடைவர், துவார
பாலகரை யமைப்போர் கயிலையினலம் பெறவாழ்வர்
பிரமனை யமைப்போர் சத்தியலோகமடைவர், கிண்டி
வை யமைப்போர் வைகுந்தமடைவர், இரதம் செய்து
வைத்து அதன்மேல் வேதநாயகனை யெழுந்தருளுச்
செய்வோர் அடையும்பலன் அம்ம ! அம்ம ! மிகபெரி
து. சாஸ்வதியினை யமைப்போர் நன்குபாட வல்லவ
ராவார், இலக்குமியை யமைப்போர் செல்வத்தினை
யனுபவிப்பர், வடிரவரை யமைப்போர் பேய்முதலிய
வற்றால் துன்பமடையார், இதுகாறங் கூறிய மூர்த்தி
களையல்லாமல் அவசியமான வேறு மூர்த்திகளை இத்

கலத்தி லமைப்போர் வானவர்குழ வியன்பதமேவி
 வாழ்வார், மண்ணினால், மரத்தால், செங்கல்லால், கரு
 ந்கல்லால் வெள்ளியால் பொன்னால், மணியால் கோ
 பிற் கைங்கரியங்கள் செய்யின் அவற்றவற்றிற் கதிகங்
 கோடி புண்ணிய மருகிச் சிவலோகத்தில் பன்னாள்
 மருவுவர், முன்சொன்னமூர்த்திகளைப் படத்திலேனும்
 சித்திரத்திலேனும் எழுதி இவ்வாலயத்தில் வைத்து
 வணங்கினு முத்தியுண்டாம், சிறு பிள்ளைகள் இத்த
 லத்தில் விளைபாட்டிழக்காக மண்ணினற் சிவாலயம்
 போலசெய்து விளையாடுவரேனும் அனந்தங்காலமருங்
 கயிலையில் வாழ்வார், இத்தலத்தில் சீரணமாயிருக்குங்
 கோயிலினைப் புதுப்பிக்கின், மூர்தி நூதனமாகச் செய்
 தலாடைந்த புண்ணியத்திலு நான்குபங்கதிக மடை
 வர். இத்தலத்தில் வயிற்றி னிமித்தம் ஆலயப்பணிசெய்
 தோரும், சாணமிட்டோரும், அலகிட்டோரும் சாந்
 திராயன கிரத மாயிரமும் யாக நூறும் செத்தோர
 டையும் பலனைப் பெறுவர், வேதாசம நன்குணர்ந்து
 விழுதி யுருத்திராக்கம் பூண்டு, வேதநாயகனைப் பூசி
 த்து ஆதிசைவர்கட்கு இடமும், அன்னமுழுதவரேவார்
 மேற்குறித்த பலன்கள் யாவும்டைந்துவிடையடைவர்
 முத்தழவோம்பு மறையவர்கட்கும், சிறுவர்கட்கும்
 இத்தலத்தி லன்னமணிப்போர் இவ்வுலகில்போக நீர
 ம்ப வனுபவித்துச் சித்தர் விஞ்சையர்குழச் செம்
 பொன் வசனுகுமடைவர், இத்தலத்தில் எத்தகைய

ஜாதியாரேனும ஞானிகளாய்னாககு ஒருகவளமனன
 மடுவோர் எண்ணில் கோடி மகத்தின் பலனைப் பெறு
 வர். விதம்விதமான பற்பலவருமையான மலர்களைக்
 கொணர்ந்து வேதநாயகன் நிருமுடி மேலருச்சனை செ
 ய்யின் விதைந்த வெல்லாப் பலன்களையும் விமலனளிப்
 பர், ஒரு தீபமேற்றிவைக்கின் ஆயிர மசுவமேதம் பல
 னுண்டாம். தயிலம், கலவை, சாந்தம், பரல், நெய்
 முதலிய கொண் டட்டேகஞ் செய்யின் இவ்வுவக
 போகமும் அவ்வுலகவாழ்வுஞ் சித்திக்கும். வஸ்திரம்,
 பட்டு, முந்தூல், பீதாம்பரம் சாத்தின் அவற்றிலுள்ள
 யிறைக ளெத்தினையோ அவ்வளவுகாலஞ் சிவலோகத்
 தில் வாழ்வர், அன்ன நிவேதனஞ் செய்யின் என்றுஞ்
 செல்வமனுபவமும், சிவகதியு முண்டாம். ஏலம்,
 தக்கோலம், இலவங்கம் தாம்பூல முதலிய வளிக்கின்
 போகபோக்கியமும், வெண்கயிலைவாழ் வுங்கிட்டும்,
 கண்ணாடி, வெண்சாமரம், குடை, ஆலவட்டம் ஆகிய
 கொடுக்கின் புகியாளும் போகமும்புண்ணியவீடு முண்
 டாம். இத்திருவேற்காட்டில் வேற்கண்ணி யம்மை
 சமேதராக விளங்கும் வேத நாயகருக்குப் பங்குனிமா
 தத்தில் பிரமோற்சவ நடத்தி உத்தர நட்சத்திரத்தில்
 திருக்கல்யாண வைபவஞ் செய்து வைப்பவர்கள் பத்து
 யுகம்வரையில் பரமன்கயிலை யிலெழுந்தருளியிருந்தபின்
 னர்பரமன் நிருவடி நீழலையடைவர், வசந்தோர்சவஞ்
 செய்விப்பவர் பொன்னுலகத்தி லீந்திரபத மடைவர்
 பவித்திரோர்ச்சவஞ் செய்விப்பவர் அடுத்த சன்மத்தில்

முத்தராய் விளங்குவர், அரைக்கட்டுற்சவஞ் செய்விப்
பவர் அவனியிற் செல்வராய் யிருப்பர். நடராஜ உற்சவ
நடத்துவிப்பவர் நானிலத்துப் போகங்களை யனுபவித்
துப்பின் நம்பெருமானடி சேர்வர். ஊஞ்சல் மகோற்
சவம் செய்விப்பவர் பாசமாகிய மாயையின் மயக்க
மொழிவர், பிரதோஷ வற்சவம் செய்விப்பவர் சயிலை
யிற் சிவகணத்தலைவராயிருப்பர், வேதநாயகருடன்
அடுத்த திவ்விய தலங்களிலுள்ள மூர்த்திசனையு மித்
தலத்தி லெழுந்தருளச் செய்து பாலிந்தியில் திருவூற
ஊற்சவம் செய்விப்பவர் இமையில் நற்குணம் வாய்ந்த
மனைவியையும் கல்வியிற் சிறப்படையத் தக்க புத்திரர்
களையும் செளந்தரியமுற்ற புத்திரிகளையும் வாய்ந்து
திர்க்காயுளுடன் செல்வத்தினை யனுபவித்து மறுமை
யில் இந்திரலோக வைபவங்களைப் புசித்துப் பின்னர்
கைலாயத்திற் சிவசாஸுபமடைவர், அப்பிசைக்கு ஆடி
பூறவுற்சவமும், நவராத்திரியுற்சவமும் சுக்கரவாறவுற்ச
வமும் செய்விப்பவர் மிகுந்த ஞானத்தினையடைந்து சகல
போகங்களையும் னுபவிப்பர், வலம்புரி விநாயகருக்குர்ச்
வத்தியுற்சவஞ் செய்விப்பவர் தாங்க ளெண்ணியவாறு ச
கலசித்திகளையும் டைவர் சண்முகக்கடவுளுக்குச் சஷ்டி
மகோர்ச்சவமுங் கிருத்திகை விசாகமகோர்சவம் செய்
விப்பவர் அஷ்டைஸ்வரியத்திற்கு முரியராவர், மற்று
மந்தந்த காலத்தில் வேண்டியநித்திய நைமித்தியாஞ்ச
பர்வமுதலிய உற்சவங்களைச் செய்விப்பவர் இப்மைக்
குவேண்டிய வெல்லா போகங் களையு மிடைபு றடை

யாதபடி யனுபவித்துச் சிவானந்தச் செல்வரா யிருப் பர். இத்தலத்தினடக்குந்திருவிழா தரிசனஞ் செய்ய வருவோர் யாவருஞ் சிவகணத் தலைவராகவே விளங்கு வர். சிவாலய தரிசனஞ் செய்வோர் விழுதி யுருத்தி ராட்சமின்றிச் சிவபெருமானைத் தரிசனஞ் செய்தல் கூடாது, மஞ்சள் பூச்சும் மாங்கலியமு மில்லாத மா தரை விதந்து என்று கூறுவதுபோலவிழுதி யுருத்திரா ட்ச மில்லாதவரை யங்ஙனமே கூறும் ஆகமங்கள். உருத்திராட்ச மின்றி யொருவன் சிவாலயத்தி னுழை ந்து வெளிவருதல், ஒரு நாயானது கோயிலுக்குள் ளோடி வெளிவருதல் போலும்.

பலன்பெறுசருக்க முற்றிற்று.

உகந்தோன்றியசருக்கம்.

சிவானந்தச் செல்வர்களே ! இத்திருவேற் காட் டில்வேதநாயகனுக்குயானைதானஞ்செய்வோர் கிமான மேறி புலகெலாநண்ணி போகமாந்திப் பின்கயிலைவினை யடைவர். வெண்ணை நிறக்குதிரை தானஞ் செய் வோர் அவனிமேற் போக மருந்தி ஐயன்வாழ் புல னத்தி லனைகநா ளுறைவர், பசுவங்கன்றுந் தானஞ் செய்பவர்பால் பரமசிவ மதிகபகும் வைப்பர், ஆப ரணங்களைத் தானஞ் செய்பவர் புத்திரர் பணைரப் ப்பெற்று மூன்றரை கோடிகால நாதனுலகில் வாழ்வர்

நன்செய் நிலத்தானஞ் செய்பவர் வருட மொன்றில் அந்நிலத்தில் விளையும் நெல்லொன்றுக்கு ஆபிரங்கற்ப மருங்கில் வாழ்வார். அவ்வாலயத்தினைப் படத்தி லெழுதிப் பூசிப்பவர் சிவகதிபுறுவர். இத்தல புரா ணத்தினைச் சந்நிதியில் படித்தவர் அதைக்கேட்டவர் போகபோக்கியங்களை யனுபவித்துப்புராணத்திலுள்ள எழுத்தொன்றிற்கு ஆபிரங்கற்பம் மரணுலகத்துறைவர் பெருமானுடைய நிலத்தினுக்குத் தீதுவராதபடி காப் பவர் அந்நிலத்தினைத் தானஞ்செய்த வரைக்காட்டிலு பதின்மடங்கதிக புண்ணியம் பெறுவர். பெருமானுக் குரிய பொருளில் அறையணு அளவிச்சித்தவர் நரக த்தி லெந்நாளு மூழ்கிக் கிடப்பர், தடாகமும் கிணறு முண்டாக்கினவர் சிவன்முன் நெந்நாளுஞ் செறிந்து நிற்பர். வீதியில்மடங்கள், மண்டபங்கள், சத்திரங்கள் தண்ணீர்ப்பந்தல் அமைத்தவர். மேலான சிவபதவியில் மேம்பட்டுவாழ்வார், நந்தவனமுண்டாக்கினவர்க ளடையு ம்பலனைக் கோடிவருடஞ் சொல்லினும் முடியாது சிவனடியார்கட்குப் பூமி, பசு, மடங் கொடுத்தவரின் பெருமையினைச் சிவனே சொல்ல வல்லவன். அதிதி கட்கு அன்னம் ஆடையளிக்கின், மேற்சொன்ன பல னைக்காட்டிலுங் கோடிபங் கதிகம். இத்தகைய தரு மங்கள் கலியுகத்தில் செய்ய முடியாதாகையால் முத தியினை விரும்புவோர் இத்தலத்தில் வாழ்ந்திருத்தலே போதும். ஒருகணநேர மித்தலத்தி லிருந்தால் எத் தகையபாவஞ் செய்திருக்கினு மொழிந்துபோம். கலி

யில் வேதவானத்தில் வசிப்பதைக் காட்டிலும் வேறு புண்ணியமில்லை.

அன்பர்களே! கலிகாலத்தில் ஆசாரியன் சீடனென்கிற கிரமங்கெட்டு வைதீக மார்க்கத்தினை யிழந்து சிவபெருமா னிடத்தும், வேதத்தி னிடத்தும் விபூதியினிடத்தும், உருத்திராஷ்டத்தி னிடத்தும் பத்தியின்றி, பஞ்சராத்திரம், மாயாவாதம், பவுத்தம், சார்வாக முதலிய மதங்களில் விழுந்து கவுதமர் பூர்வத்தி லிட்டிருக்கும் சர்ப்பப்படி யுழன்றிடுவர். சில பாவிக்க ஒரு காலத்தில் அகிலமுழுவதும் மரன்பா லொடுங்கி மறுபடியும் முண்டாகும்போது முதலில் நான்கு யுகங்களையுஞ் சிருஷ்டி செய்ய அந்நான்குந் தேவவுரு வெடுத்து வேதவன்மடைந்து தென்றிசையில் பாலிந் திதீரத்தில் இலிங்கமமைத்து பணிந்து போற்றிநிற்கச் செம்பவளம்போல் சிவந்து விளங்கும் சடாமுடியை யுடைய சிவபெருமான் வெளிவந்து விழைந்தவரமியா தென, சுவாமீ! நாங்கண்டந்து கொள்ள வேண்டியது யாதென்று வேதங்கள் கேட்க, மறைகளே! நீவிர் நால்வரும் முறையே முத்தி, தன்மம்' அருத்தம், காமம் என்னும் வடிவங்களாகவும், அந்தணர், மன்னர், வைசியர், சூத்திரராகவும், காமரூபம் திரமுறுங்கலியுங்கள் சீடனாகவு மிருக்கக் கடவது, உங்களிடத்தில் தரும விடையானது முறையே நான்கு, மூன்று, இரண்டு, ஒன்று ஆகிய பாதங்களினின்று உங்களைக் காக்கும், உங்கள் மூவருக்கும் முறையே பிரமன், சூரியன், விண்

டுதெய்வமாக விருக்க. இக்கலிக்கு நானே தலைவனா
யிருப்பன், நீங்கள் மூவரும் இக்கலியுடன் திருவேற்
காட்டில் வாழ்ந்து கலியாலுண்டாகுந் தோடத்தினை
நீக்கிக்கொண்டு வாழக்கடவீர்க ளெனத் திருவாய்.
மலர்ந்தருளி ஊறைந்தருளினர்.

முனிவர்களே ! கலியுகத்திற் றிருவேற்காட்டி
லின்றி முத்தியெங்கும் பலியாது. இத்திருவேற்கா
ட்டு மான்மியத்தினை யுங்கட்குச் சிறிதே யுரைத்தேன்.
முழுவது முறைக்க வேண்டுமானால் வேதநாயக னாற்
றான் முடியும். இச்சரித்திரத்தினைப் படித்தோர்
கேட்டோர் சிருஷ்டி கர்த்தராவர். இப்புராணத்தி
னைப் பூசையில் வைத்து மலரா லருச்சித்து வணங்கி
னோர் இரட்சக கர்த்தராவர். அன்புடன் மூன்று
முறை படித்தோர் வீட்டின்பமே யடைவர்.

இந்தப்பிரகாரம் திருவேற்காட்டு மான்மியத்தி
னைக் கவுசிகர் அத்தலத்தினர் கட்டுக் கூறியதாகச்
சூதமுனிவர் நைமிசாரணியவாகிகட்குச் சொல்லிமுடி
த்தனர்.

உகந்தோன்றிய சருக்கமுற்றிற்று.

வாழி.

சீர்பூத்த வெள்ளேவல மரத்தடியிலேவிளங்குஞ்
செல்வன் வாழி, யேர்பூத்த வருளுருவ மாகிவளர்
வேர்சண்ணி யிலங்கி வாழி, பேர்பூத்த வெண்ணீறு
மணிபஞ்சாக் கமந்த்ரம் பிரங்கி வாழி, பார்பூத்தசிவ
சமயம் தமிழ்வேதம் நல்லடியர் பரவி வாழி.

திருவேற்காட்டுப்புராணம்
முற்றிற்று.

உ

சிவமயம்

மூர்க்கநாயகனார் சரித்திரம்.

வடசோழ நாடென்னுந் தொண்டை மண்டூலத்
திலே, திருவேற்காட்டிலே, ஜெயங்கொண்ட வுயர்
தருவ வேளாளர் குலத்திலே வைதிக சைவராக்ய
சிவனடியா ரொருவ ரிருந்தனர். இவர் கிபூதி உருத்
திராட்சம் பூண்ட சிவனடியார்களைத் தரிசித்த மாத்தி
ரத்தில் அவர்களைச் சிவமாகவே பாவித்து எதிர்கொ
ண்டு வணங்கி யழைத்துவந்து பலவித உபகாரஞ் செ
ய்து திருவமுது செய்கித்துப் பின்பு தானுண்டு அச்சி
வனடியார்கள் கிரும்பும் பொருள்களையுங் கொடுத்து
உபசரித்தனுப்பித் திருவேற்காட்டு நாட்டைத் தினமும்
வணங்கிவருங் கடப்பாடுடையவராய் வாழ்ந்து வந்த
னர். இங்ஙனமிருக்குநாளிலே சிவனடியார்கள் நானூ

க்குநா ளதிகமாகவந்துதொண் டிருந்தமையால் அவர் தம்மிடத்திலுள்ள திரவியங்க ளெல்லாஞ் செலவாகிவிடத் தனது வீடு, விளைநிலம், மாடு, அடிமைமுதலியவற்றை விற்றுஞ் சிவனடியார்கட்கு மகேச்சுரபூசை ஸமுவாதா மனடிகிழ்ச்சியுட னடத்திவந்தனர். சிவநாளிற்குப்பின் அங்குணமே செய்துவரப் பொருளின்மை யால் கவலைகொண்டு தான் முன்னேபழகித் தேர்ச்சியடைந்திருந்த சூதாட்டத்தினாலேபொருள் சேகரிக்கவெண்ணி, அவ்வூரிலே சூதாடுவோரின்மையா லவ்வூரையகன்று சிவத்தலங்கடோறுஞ் சென்று சுவாமிசரிசனஞ் செய்து, சூதாடலால் வரும்பொருளினைக் கொண்டு மகேச்சுரபூசை செய்துவந்து கும்பகோணத்தினை யடைந்து அங்கே சிவனடியாரல்லாத மற்றையரிடத்துச் சூதாடிப் பொருள்தேடி மகேச்சுரபூசை நடத்திவந்தனர். முதலாட்டத்திலே தான்தோற்றுப் பின்னாட்டங்களிலே பலமுஷையும் வென்று பொருள் கொண்டு நற்கூதர், மூர்க்கர், என்னும் பெயர்களைப் பெற்று, சூதினாலே வரும்பொருளைத் திருவமுதாக்குலேவார்களு கொள்ளத்தான் திண்டூராரசிச் சிவனடியாரைத் திருவமுது செய்தபின் தான் கடைப்பந்தியில் அழுதுசெய்துவருவர். இவரிப்பிரகாரம்சிலகாலம்வரை யில்மகேச்சுரபூசைசெய்துகொண்டிருந்து அந்தமகத்தா கியசிவபுர சணியத்தினாலேகார்த்திகைமாதத்துமூலநட்சத்திரத்திலே சிவசாம்பிரசச்சியமெய்தப் பெற்றனர்.

மூர்க்கநாயனார்சரித்திரமுற்று.

உ
சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

திருவேற்காட்டுநாதர்மீது
எச்சரிக்கை.

இராகம்-ஸகாஸு-தாளம்-நபகம்.

அயன்மால்நித மிகவேத்திடும் அழகாடயர் குழகா
வியன்மேவிய வேற்காட்டினில் விமலா எச்சரிக்கை, க
நீலஞ்செறி கண்டம்பெறு நீதா அருட்போதா
கோலம்நிறை வேற்காட்டினில் கோணை எச்சரிக்கை
இமயாசல மகனுக்கொரு இறையே பெரு மறையே
எமையாண்டருள் வேற்காட்டினில் எந்தாய் எச்சரிக்கை
அறுமாழக ண்ணியைங்கரன் அத்தா மிகச் சுத்தா
மறையோருறை வேற்காட்டினில் மகிபா எச்சரிக்கை,
புவிமீதினி லன்பர்க்கருள் புண்பா அதி கண்பா
தவமேவளர் வேற்காட்டினில் சாய் எச்சரிக்கை 'நி
திருவாழியைக் கண்ணற்கருள் தேவே தேவர்கோவே
மருவார்பொழில்வேற்காட்டினில் மணியே எச்சரிக்கை
பலராமனாக் கபயந்தரு பதியே சிவ கதியே
நலமேமிகு வேற்காட்டினில் நண்பா எச்சரிக்கை, எ
குறுமாழகனிக்கருள் செய்திடும் குருவே பெருந்திருவே
அறவோருறைவேற்காட்டினில் அரகே எச்சரிக்கை, அ
திருவூறதுற் சுவன்கொண்டுடும் சிவமே அறிநீர் தவமே
திருவாழ்தரு வேற்காட்டினில் சீலா எச்சரிக்கை.
இடபந்தனி வினிதாய்வரும் நசா செக

கீங்கிய வேற்காட்டினில் விமலா

பக். 80

எச்சரிக்கை முற்றிற்று

ல ர ல்.

இராகம்-பைரவி-தானம்-நபகம்.

அத்திமுந னைப்பெற்ற முத்தனுக்கும் லாலி
அம்பிகைதன் நேயனுக்குந் தூயனுக்கும்லாலிலாலி. க
பத்தர்மகிழ் ஐயனுக்கும் தய்யனுக்கும் லாலி
பண்ணவர்தம் நேசனுக்கும் ஈசனுக்கும்லாலிலாலி. உ
கந்தமலர்ப் பாடினுக்கும் தனுக்கும் லாலி
கருணைபொழி அத்தனுக்கும்ரித்தனுக்கும்லாலிலாலி
எந்தையு வாசனுக்கும் தேசனுக்கும் லாலி
பண்பணிந்தமெய்யனுக்கும்செய்யனுக்கும்லாலிலாலி
பண்ணவினை நீப்பவற்கும் காப்பவற்கும் லாலி
முழுமறையின் மூலனுக்கும் சீலனுக்கும்லாலிலாலி. நி
உன்னருநன் நாதனுக்கும் போதனுக்கும் லாலி
ஒங்காரசொருபனுக்கும் நிரூபனுக்கும் லாலிலாலி. சு
மணிமிடற்றுக் கண்டனுக்கும் அண்டனுக்கும் லாலி
மதிதரித்த முடியனுக்கும் துடியனுக்கும்லாலிலாலி. எ
பணிநிறைந்த கோலனுக்கும் மூலனுக்கும் லாலி
பகர்யாணை யுரித்தோற்கும் தரித்தோற்கும்லாலிலாலி.
தண்ணருளை யளிப்பவற்கும் கனிப்பவற்கும் லாலி
தமிழ்மறையிலீமாகனுக்கும்ஏகனுக்கும்லாலிலாலி. கூ
வெண்கயிலை யுறைபவற்கும் நிறைபவற்கும் லாலி
வேந்தரிட நாதனுக்கும் நீதனுக்கும் லாலிலாலி. க0

லாலி முத்தித்து.

நூல் நிலையம்,
சென்னை - 600046

இலாகம்-அசாவேரி-தாளம்-ஆதி.

வேற்காட்டு வாசனுக்கு ஜெயமங்கலம்-எங்கள்
விமலைகள் தேசனுக்குச் சபமங்கலம்
தோற்போர்வைகொண்டவற்கு ஜெயமங்கலம்-அன்பர்
துன்பொழித்த ஆண்டவற்குச் சபமங்கலம் (க)
ஆறுமுகன் அத்தனாக்கு ஜெயமங்கலம்-தேராளில்
அரவணிந்த அத்தனாக்குச் சபமங்கலம்
சுறுமுதல் அற்றவற்கு ஜெயமங்கலம்-உலகம்
எங்குநிறை உற்றவற்குச் சபமங்கலம் (உ)
திரிபுரத்தை எரித்தவற்கு ஜெயமங்கலம்-மதி
திகழ்கங்கை தரித்தவற்குச் சபமங்கலம்
எரிமழைகை பிடித்தவற்கு ஜெயமங்கலம்-கொடும்
இருள்விடத்தைக் குடித்தவற்குச் சபமங்கலம் (ஈ)
ஹனுமன் மெய்யனுக்கு ஜெயமங்கலம்-அதி
நின்மலனுக் துய்யனுக்குச் சபமங்கலம்
வீறுமறை மூலனுக்கு ஜெயமங்கலம்-தெய்வ
கிண்ணவர் தம் சிலனுக்குச் சபமங்கலம்,
சடைமுடி தரித்தவற்கு ஜெயமங்கலம்-செந்
தமிழ்மொழி விளக்கவற்குச் சபமங்கலம்
விடையில்வரும் சகலார்க்கு ஜெயமங்கலம்-மஹா
வேற்காட்டு வாசனுக்குச் சபமங்கலம்.
மங்கலம் முதிர்ந்தது.

திருவேற்காட்டு நாதனற்குண்டி

